

留光慢

รวม
คืน
สักครู่
ให้
เวลา
แดน
งาม

2

阅文集团

ตงเทียนตอลิ้วฮ่วย 冬天的柳叶 เฝียน

Honey Toast แปล

คำนำ

กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่ม 2 กับเรื่อง 'หวนคืนอีกครั้ง สู่ห้วงเวลา แสงงาม' คงจะไม่ถามไม่ได้จริงๆ ว่าเป็นอย่างไรกันบ้างคะ สนุกสนาน น่าติดตาม และสร้างความประทับใจจริงอย่างที่บอกเอาไว้ในเล่ม 1 หรือเปล่า หากอ่านจนจบเล่ม 1 ผู้อ่านก็คงจะได้เห็นแล้วว่าการดำเนินเรื่องราวของ นิยายเรื่องนี้ น่าสนใจมากเพียงใด ทั้งทั้งปริศนาใหม่และคลี่คลายปริศนาเดิม ไปทีละนิด รวมทั้งยังค่อยๆ สร้างความผูกพันระหว่างผู้อ่านกับตัวละครขึ้น ทีละเส้นใย เชื่อมโยงกันอย่างช้าๆ กว่าที่เรารู้ตัวว่าหยุดอ่านไม่ได้และต้องการ อ่านต่อในเล่มถัดไปก็อ่านมาจนใกล้จบเล่มเสียแล้วค่ะ

ในเล่มนี้ความน่าติดตามก็ไม่ได้น้อยลงเลย เพราะเมื่อหมดเทวดาหลิ ได้พบกับหลานชายของสหายเก่าจากการชักพาของชื่อชั้นและเซ้าหึงยวน ถึงแม้เขาจะเต็มใจอยากช่วยเฉียวโมอยู่ แต่ก็ยังคงต้องเล่นตัวสักหน่อย ให้เซ้าหึงยวนทำตามคำเรียกร้องของเขาสักหลายข้อเป็นสิ่งที่ตอบแทน ไหนเลย จะรู้ว่าข้อเรียกร้องเหล่านั้นกลับกลายเป็นทำให้เฉียวเจาในร่างของหลิเจา ได้พบเจอกับเซ้าหึงยวนมากขึ้น พระเอกนางเอกของเราไม่ควรพบกันกลับ ได้พบ ส่วนเฉียวโมคนที่เฉียวเจาอยากพบนักพบหนากลับพบพานได้ยาก เหลือแสน ท้ายที่สุดแล้วเฉียวเจาจะทำอย่างไรให้ได้พบและช่วยเหลือพี่ชาย รวมไปถึงหมดเทวดาหลิจะได้รู้เสียทีหรือไม่ว่าหลิเจาผู้นี้มีใช่แค่คล้ายแต่คือ เฉียวเจาจริงๆ ที่สำคัญเรื่องราวความสัมพันธ์ของพระนางที่ใกล้ชิดกันมากขึ้น ทุกทีเล่าจะเป็นอย่างไรมาอย่างไรกันแน่ มาติดตามความน่าประทับใจนี้ไป พร้อมกันอีกครั้งยามนี้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ด้วยสายตาของนางจับจ้องอยู่ที่คนผู้เดียวอย่างไม่คลาดคละคลอด
คนผู้นั้นมีเรือนกายสูงเพรียวดุจต้นสนตั้งต้นไผ่ ยามมองจากไกลๆ
เพียงรู้สึกว่่าสง่าผ่าเผยไม่เป็นสองรองใคร แต่เมื่อเขาเดินมาใกล้ก็เห็นว่า
ดวงหน้าหล่อเหลาที่พึงแจ่มกระจ่างปานแสงจันทร์นั้นถูกทำลายไปซีกหนึ่ง
อย่างไร้ความปราณี

ฝั่งที่เฉียวเจ้ายืนอยู่มองเห็นใบหน้าซีกที่เสียโฉมไปของเฉียวมิได้
ชัดเจนแจ่มแจ้งพอดี

ตอนถูกชาวต๋ำจื้อผู้โหดเหี้ยมชั่วช้าลักพาตัวไป แม่นางเฉียวมิได้
รำไห้

ตอนถูกสามีซึ่งตนจับเจ้าเฝ้ารอนานนับสองปีปลิดชีพด้วยธนู
ดอกเดียว แม่นางเฉียวก็มิได้รำไห้

ตอนลี้มตาพินขึ้นมามีอีกครั้ง ต้องเผชิญกับเสียงหัวเราะเยาะและ
คำประณามว่่ากล่าวของบรรดาคนนานาประเภท แม่นางเฉียวยังมีได้รำไห้

แต่เสียเวลานี้ เฉียวเจายกมือขึ้นปิดตากะทันหัน

น้ำตาไหลรินลงมา

แนะนำตัวละคร

* เดี่ยวเจา

ดวงจิตที่อยู่ในร่างหลี่เจา จากสตรีในวัยสี่สิบกว่า กลายมาเป็นเด็กสาวอายุสิบสามสิบสี่ปีผู้หนึ่ง นางพยายามใช้ชีวิตในร่างใหม่นี้ให้ดี เป็นบุตรที่ดี ของหลี่กงเหวินและเหอซือ ทั้งยังหาทางช่วย พี่ชายของตนเอง

* เซ้าหมิงยวน

กวนจวินโหวผู้มีเรือนกายสูงใหญ่ท่อนขาเรียวยาว ออกผายไหล่ผึ่งเพราะผลจากการรบทัพจับศึก มานาน ตั้งใจว่าจะไม่แต่งสตรีใดมาแทนเดี่ยวซือ ภรรยาผู้ล่วงลับ

* เดี่ยวโม

บุรุษหน้าหยกสกุลเฉียวแห่งจยาเฟิง พี่ชายแท้ๆ ของเดี่ยวเจา เพราะสูญเสียครอบครัวที่สกุลเฉียว จึงต้องมาอยู่กับครอบครัวฝั่งมารดาที่เมืองหลวง

* หยางไห่วเจิง

สหายของเซ้าหมิงยวน ซื่อจื่อของจวนหลิวซิงโหว มีรูปร่างกำยำล่ำสันและมีรูปโฉมหล่อเหลาคมคาย อุปนิสัยเปิดเผยใจกว้าง พาให้รอยยิ้มสดใส กระฉ่างดุจแสงจันทร์ดั่งสายน้ำ

* จูเยียน

สหายของเซ้าหมิงยวน ซื่อจื่อของจวนไท่หนิงโหว มีทักษะการเดินหมากสูงส่งในระดับที่หาตัว จับยากผู้หนึ่ง แต่ก็ยังพ่ายแพ้ให้กับเดี่ยวเจา เสียได้

83

"นี่ท่านหมอเทวดาจะทำอะไร" รุ่ยอ่องเห็นหมอเทวดาหิ้วห่อสัมภาระ
ใบเล็กไว้ก็ตะลึงตาค้างทันใด

เขารู้เพียงว่าหมอเทวดาหลี่มีวิชาแพทย์ล้ำเลิศ ไม่เคยได้ยินว่า
ยังหยั่งรู้อนาคตด้วย

หมอเทวดาหาได้ตอบคำถามของรุ่ยอ่อง ดวงตาซึ่งไม่โตนักของเขา
ทอดประกายวูบหนึ่งยามเข้มมองไปที่ฉื่อซันซึ่งอยู่ข้างกายอีกฝ่าย

รุ่ยอ่องรีบแนะนำ "ท่านหมอเทวดา คนผู้นี้คือญาติผู้น้องของข้าเอง"

"คิดไม่ถึงว่าจะมีความเป็นมาไม่ธรรมดาเลยนะนี่..." หมอเทวดา
กล่าวเป็นนัยๆ

ชายหนุ่มเห็นเขาแล้วความโกรธก็แล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ

ตอนนั้นตาเฒ่าหง่าเหิงเอ็กผู้นี้แย่งเอาฉักกาดขาวที่เขาเก็บได้ไป
อย่างไม่เกรงใจสักนิด

รุ่มอ่องฉวยจังหวะที่ไม่มีคนมองอยู่ ลอบเตะฉือซันทีหนึ่งพลางรำพึง
ในใจ

ญาติผู้น้องเกิดเสียสติดะไรขึ้นมาอีก นี่เป็นท่าที่ขอร้องคนหรือไม่
ฉือซันมีเรื่องขอร้องอีกฝ่ายจึงสะกดไฟโทสะไว้ แสดงคารวะแล้ว
เอ่ยขึ้นว่า "ท่านหมอเทวดา..."

"ประเดี๋ยวก่อน!" หมอเทวดาหลี่ตะโกนขึ้นมากำหนึ่ง

ฉือซันกับรุ่มอ่องพากันมองไปที่เขา

หมอเทวดาหลี่ชูห่อสัมภาระใบเล็กในมือขึ้น "ท่านอ่อง ร่างกาย
ท่านได้รับการบำรุงฟื้นฟูเตรียมไว้ล่วงหน้าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้น
แค่ทำตามใบสั่งยาของข้าก็พอ ข้าอาศัยอยู่ในวังอ่องมานานถึงเพียงนี้
สมควรอำลาเสียที"

กล่าวจบเขาชายางตามองฉือซันที่สีหน้าบูดบึ้งอย่างกระหยิ่ม
ยิ้มย่องปราดหนึ่ง หมุนกายออกเดินไปพร้อมกับนึกในใจว่า ท่าทางอย่างนี้
เห็นที่เจ้าหนุ่มโมโหร้ายผู้นี้จะมีเรื่องขอร้องข้า

हींๆ มิใช่่ง่ายดายกว่าจะหลุดพ้นจากตัวปัญหาน่าปวดหัวนี้ ข้า
ไม่เบาปัญญาจนกระโดดเข้าไปพัวพันอีกหรอก

"ท่านหมอเทวดา โปรดหยุดฝีเท้าด้วย" รุ่มอ่องไล่กวาดตามไปขวาง
หน้าเขา "ร่างกายข้ายังฟื้นฟูไม่เป็นปกติสมบูรณ์เลย จะขาดท่านไม่ได้
จริงๆ"

บอกว่าห้ามแต่ต้องสตรีกายในหนึ่งปีก็จะฟื้นฟูร่างกายได้อะไรกัน
ขึ้นปล่อยตัวหมอเทวดาผู้นี้ไปตอนนี่ ถ้าเกิดหนึ่งปีให้หลังยังไม่เป็นปกติแล้ว
เขาจะไปร้องให้กับผู้ใดเล่า

"สิ่งที่ท่านอ่องขาดมิได้คืออาบน้ำสมุนไพรต่างหาก มีใช้ข้า" หมอเทวดา

มีสีหน้าไม่พอใจ

สมดังคำกล่าวที่ว่าไม่เห็นกระต่ายอย่าได้ปล่อยเหยี่ยว* จริงๆ หรือ
จะพูดว่าพวกเชื้อพระวงศ์หาดีไม่ได้สักคนนะ

เขามองฉือซันแวบหนึ่งก่อนเอ่ยต่อท้ายในใจว่า รวมถึงเจ้าหนูมนี้!
"ขาดมิได้ทั้งนั้นๆ" เพื่อทลายทลืบสกุลแล้ว รุ่ยอ่องไม่มีน้ำให้กับ
หมอเทวดาหลิแม้แต่น้อยนิด

ฉือซันเห็นแล้วประหลาดใจ ลอบคิดคำนึงว่ารุ่ยอ่องป่วยเป็นอะไร
กันแน่ ถึงกัมศิระโชนอ่อนต่อตาเผาผู้นี้ถึงเพียงนี้

"ท่านหมอเทวดา พวกเราได้พบกันอีกแล้วนะ" ฉือซันดูออกว่าเขา
ไม่อยากแหย่แสดนก็เลยเป็นฝ่ายรุกก่อน

หมอเทวดาเลิกคิ้วขึ้น

เจ้าหนูมนี้หมายความว่าอะไร หรือคิดจะเปิดโปงเรื่องที่เกิดขึ้น
ทางแดนใต้ต่อหน้ารุ่ยอ่อง

ฉือซันเห็นหมอเทวดาหลิหน้าเปลี่ยนสีก็ยกมูมปากโค้งขึ้น กล่าว
ถ้อยคำแฝงความหมายลึกล้ำ "จะว่าไปแล้วคงเป็นชะตาต้องกัน ตอนนั้น
ท่านหมอเทวดาพาคนของ..."

"ประเดี๋ยวก่อน" หมอเทวดาหลิตัดบทเขาฉับพลัน มองสบสายตา
คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มของอีกฝ่ายแล้วเกือบหลุดปากสบถแต่ออกมา

เจ้าหนูมนี้ช่างบัดซบนัก ถึงกับเอาชื่อเสียงของแม่นางน้อยผู้นั้นมา
ข่มขู่ข้า!

หมอเทวดาหลิสุดลมหายใจเข้าเฮือกหนึ่งเต็มแรง

น่าโมโหจริงๆ ทั้งที่แรกเริ่มเดิมทีแม่นางน้อยอยู่กับเจ้าหนูมบัดซบผู้นี้

* ไม่เห็นกระต่ายอย่าได้ปล่อยเหยี่ยว เป็นสำนวนจีน หมายถึงยังไม่เห็นเป้าหมายก็อย่าเพิ่งลงมือ

ตอนนี้กลับใช้นางชูข้าเสียแล้ว

อี ข้าเป็นคนที่ยอมให้ใครข่มขู่!

"ท่านหมอเทวดาคงลืมไปแล้วว่าตอนนั้นเด็กสาว..."

"เจ้ามาหาข้ามีเรื่องอะไร" หมอเทวดาที่ยอมจำนนต่อคำขู่โดยสิ้นเชิง
ได้ถามขึ้นอย่างรวดเร็ว

รอยยิ้มตรงมุมปากฉีกขึ้นขยายกว้างขึ้น

ชนะเดิมพันแล้ว!

เขานึกไว้แล้วเชื่อว่าตาเผ่าเหงาเหงาหนีจากนิสยังผู้ที่ยอมรับเด็กสาว
ผู้นั้นเป็นหลานสาวบุญธรรม ก็บังคับแล้วว่าน้ำหนักร่างนางในใจตาเผ่านั้น
ต้องไม่สามารถอยู่ที่เดียว

รู้เองที่พึ่งอยู่ด้วยความฉงนงายอดตามขึ้นไม่ได้ "ท่านหมอเทวดา
กับญาติผู้น้องรู้จักกันจริงๆ หรือ"

"ไม่รู้จัก" ทั้งคู่ตอบเป็นเสียงเดียวกัน

รู้เอง "... เห็นข้าเป็นคนโง่หรือไร!

"แต่มีโอกาสดูได้พบหน้าท่านหมอเทวดาคนหนึ่งเท่านั้น ท่าน
หมอเทวดา พวกเรามีผู้ไปสนทนากันข้างนอกเถอะ"

หมอเทวดาหลบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างแค้นใจ เขาข่มความโกรธไว้
แล้วพยักหน้า

ถ้ามิใช่เพราะรู้ดีกว่าแม่หนูหลัดคล้ายกับแม่หนูเฉียว เขาไม่ห่วงวายใจ
กับเรื่องนี้แน่

เจ้าหนุ่มผู้นี้ช่างไร้ยางอาย ตำข้า และหน้าหนาดี!

"จะไปทีใดรีบไปสิ!" หมอเทวดากลอกตาขึ้น สะบัดแขนเสื้อสาวทำ
ออกไปก่อนก้าวหนึ่ง

"ท่านหมอเทวดาโปรดหยุดฝีเท้าด้วย" รุ่ยอ่องไล่ตามไป จวยจังหวะ ที่เผลอเอื้อมมือไปชิงห่อสัมภาระในมือหมอเทวดามา ฉีกยิ้มจนตาขยิบหยี แล้วกล่าวขึ้นว่า "ห่อสัมภาระนี้หนักพิกล ข้าช่วยหิ้วให้ท่านเถอะ"

ฉือซันแอบเบ้าปาก ไม่พบกันหลายวัน รุ่ยอ่องหน้าด้านหน้าทนขึ้น
อีกแล้ว

หมอเทวดาหลี่มีไฟโทสะสุมอกอยู่เพราะฉือซัน คร้านจะถือสา
หาความกับรุ่ยอ่อง เขาโบกมือไปมาพลางบอก "ข้าจะออกไปคุยกับคุณชาย
ท่านนี้ก่อน"

ฉือซันกับหมอเทวดาเดินออกจากห้อง เห็นองครักษ์สิบกว่าคนยืน
เรียงรายกันเป็นแถวๆ จนเต็มพริตอยู่ในลานกว้าง จ้องมองพวกเขาตาเขม็ง
อย่างเงิบเงียบไร้ผู้มเสียง

ฉือซันหมุนกายไปตาม "ท่านอ่อง นี่หมายความว่าอันใดหรือ"

หมอเทวดาแค้นเสียดสี

รุ่ยอ่องเอ่ยอธิบาย "ญาติผู้หนึ่งไม่รู้อะไร ปักก่อนมีหนหนึ่งท่าน
หมอเทวดาออกไปข้างนอกแล้วพบกับเรื่องไม่คาดฝันหลายเรื่องมาก
ฉะนั้นเวลาท่านจะไปทีใด พากันติดตามไปด้วยเพิ่มขึ้นเป็นการระมัดระวัง
ไว้จะดีกว่า"

หากมิใช่คนที่อยากพบหมอเทวดาคือกวอนจวินโหว เขาไม่มีทาง
ปล่อยให้หมอเทวดาออกนอกวังเป็นอันขาด

"เป็นเช่นนั้นเอง" ฉือซันได้ยินแล้วไม่อยากถามอะไรต่ออีก ปล่อยให้
องครักษ์เหล่านั้นติดตามไปด้วยตามสบาย

ข้างนอกฝนตกหนักขึ้นทุกที่ประหนึ่งผืนม่านลูกปัดแก้วใสแวววาวประดับ
กลางฟ้ากว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ได้ยินแต่เพียงเสียงน้ำไหลลงมาตาม

กระเบื้องหลังคาผสานกับเสียงเม็ดฝนหล่นกระทบพื้นดังเปาะแปะๆ

พอมหอมเทวดาพลั้งย่ำเท้าลงแอ่งน้ำซังก็ดำทอคำหนึ่ง "อากาศ
บัดนี้นัก! นี่จะไปคุยกันที่ใด" เขาเหลียวหน้าถาม

ฉือซันชี้ไปทางรถม้าที่จอดอยู่ตรงหัวมุม "หอซุนเฟิงที่ถนนสาย
ตะวันตก ท่านหมอมเทวดาขึ้นรถม้าก่อนเถอะ"

การเดินทางกลางสายฝนนั้นเป็นเรื่องน่าหงุดหงิดใจจริงๆ หมอมเทวดา
หลิ่ไม่พูดพร่ำทำเพลง ปีนเข้ารถม้าแล้วสะบัดรองเท้าที่เปียกแฉะคราหนึ่ง
ฉือซันขมวดคิ้วก่อนจะลอดตัวตามเข้าไป

ภายในตัวรถม้ายังนับว่ากว้างขวาง ทว่าคนสองคนที่นั่งอยู่ต่างฝ่าย
ต่างขวางหูขวางตากัน บันดาลให้รู้สึกอึดอัดคับแคบเป็นพิเศษ

หมอมเทวดาหลิ่เขยิบบันท้ายถอยออกพลางคิดคำนึงในใจ ตอนนั่ง
บนรถม้ากับแม่หนูหลิ่ตั้งนานปานนั้นก็ไม่ได้เห็นรู้สึกว่เบียดนี่นา

เขาตวัดสายตามองฉือซันแล้วยิ้มเยาะ ดูไปแล้วเจ้าหนูเมื่อนี้ยังคง
น่ารังเกียจเหลือเกินจริงๆ

"เจ้าหนูเม่ เจ้าเป็นคุณชายตระกูลสูงศักดิ์ เอาชื่อเสียงของเด็กสาว
ผู้หนึ่งมาบีบคั้นข้า ไม่รู้สึกละอายแก่ใจบ้างหรือ โดยเฉพาะแม่นางน้อยผู้นั้น
มิได้มีตรีกับเจ้าอยู่หลายส่วนด้วย"

ฉือซันโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน "ท่านหมอมเทวดาอย่าได้เข้าใจผิด
ข้ากับแม่นางน้อยผู้นั้นมิได้มีไมตรีต่อกันสักน้อยนิด"

เขากวาดตามองหมอมเทวดาหลิ่แวบหนึ่งแล้วเหยียดยิ้มมุมปาก
"ต่อให้เป็นเช่นนั้น ก็เป็นนางที่มีไมตรีต่อข้า หากข้ามิได้มีตรีต่อนางเด็ดขาด"

ผู้ใดใส่ใจก่อนผู้นั้นเป็นฝ่ายแพ้ เขาไม่มีทางเลือกให้ตาเม่าหน้าหงายเหวี่ยง
ผู้นี้ชิงความได้เปรียบไปได้

หมอมเหวดาโมโหจนตัวสั่น เขาถามด้วยน้ำเสียงฉุนเฉียว "ตกลงว่า
ที่มาหาข้านี้เป็นเรื่องไร้สาระใดกัน"

"ท่านหมอมเหวดาอย่าได้ร้อนใจ รอเมื่อพวกเราไปถึงหอขุนพิงแล้ว
ค่อยๆ คุยกัน ดูที่ว่าท่านอยู่ในวังร้ยอคงคงจะอับเฉาน่าดู สิ่งใดไหนเลย
จะสำราญใจเท่ากับดื่มสุราในหอสุราเล่า"

"พูดมานานสองนาน ข้าพิงได้ยินถ้อยคำเดียวที่เป็นภาษาคน"
หมอมเหวดาหลิ่พูดอย่างปราศจากความเกรงใจใดๆ

ฉือซันแบ้มปาก ไม่แยแสอีกฝ่าย

แต่ไรมาเขาใจกว้างกับผู้พ่ายแพ้อย่างมาก

ถนนหนทางกลางสายพิรุณมีผู้คนบางตาดูว่างโหล่งโหล่ง ได้ยินเพียง
เสียงฝีเท้ามาดังกุกกับ

ป้ายธงสีเขียวขาวหน้าหอขุนพิงโดนสายฝนซัดสาดจนเปียกแฉะ
ลู่ลง เสี่ยวเอ๋อร์ยืนอยู่หน้าประตูด้วยท่าทางเกียจคร้านเฉื่อยชา

ครันรถม้าคันหนึ่งพร้อมองครักษ์หลายสิบคนหยุดอยู่หน้าร้าน
เสี่ยวเอ๋อร์สองคนก็กระฉับกระเฉงขึ้นทันควัน ออกไปต้อนรับเชื้อเชิญลูกค้า
เข้าร้าน

ฉือซันทั้งพวกองครักษ์ไว้ด้านหลัง พามหมอมเหวดาหลิ่เข้าสู่ห้องส่วนตัว
ห้องหนึ่งแล้วถึงเปิดเผยจุดประสงค์ที่มาหาเขา

84

"เจ้าบอกว่าใครอยากพบข้านะ" หมอเทวดาหืดทำท่าแคะหู
"กวนจวินโหว" พอเห็นสีหน้าหมอเทวดาหืดเปลี่ยนไป จื่อซันก็ชัก
หน้าใจ

ตาเฒ่าผู้นี้คงจะไม่ชินเสียเท่ากำเรบอีกกระมัง ดีที่เขาส่งสารไปให้
เซ้าหมิงยวนแล้ว อีกไม่นานอีกฝ่ายก็จะมาถึง

เมื่อคิดไปเช่นนี้ จื่อซันจึงผ่อนคลายขึ้นทันที เขายกสองแขนกดดอก
เอ๋ยถามด้วยรอยยิ้มพริบตาว่า "ท่านหมอเทวดาไม่อยากพบใช่หรือไม่"

ไม่อยากพบก็เปล่าประโยชน์ ด้วยวรยุทธ์เขาจะเหวี่ยงเหนี่ยวชายชรา
ผู้นี้ไว้ได้ไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด

หมอเทวดามีสีหน้าแปลกพิกลมาก เขาตบโຕະแล้วกล่าวว่า "อยาก
อยากพบเหลือเกิน เจ้าหนุ่มนั่นอยู่ที่ใด"

ยามไต่ย่นว่าคนที่อยากพบเขาคือกวนจวินโหว หมอเทวดาก็หมดสิ้น

ความสนใจต่อคำขู่และยั่วยุของคนเบื้องหน้าโดยพลัน

กวนจวินโหว? มิใช่เจ้าคนบัดซบที่ปลิดชีพแม่หนูเฉียวหรือ

เขากำลังกลัวมัวว่าไม่มีโอกาสสั่งสอนเจ้าคนบัดซบนั่นอยู่พอดี
คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะรณมาหาถึงที่เอง

"น่าจะได้ใกล้ถึงแล้ว"

หมอลูเตาหลี่หัวเราะหึๆ ทำหน้าขี้น้ำตาให้ตนเอง เขาจับคำหนึ่ง
แล้วหลับตาพักเอาแรง

ฉือซันเอานิ้วมือเคาะกับพื้นโต๊ะเบาๆ อย่างเบือนหน้าเหลือแสน

ขณะที่หมอลูเตาสะลึมสะลือใกล้หลับไป ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นจาก
ระเบียงทางเดิน เขาลืมตาพริบ เห็นชายหนุ่มเรือนกายสูงชะลูดผู้หนึ่งก้าว
เข้ามา

บุรุษหนุ่มร่างสูงใหญ่ถอดเสื้อกันฝนออกส่งให้องครักษ์ที่ตามติดมา
ทางด้านหลัง จากนั้นองครักษ์ก็ถอยออกไปอย่างไร้สຸ່มเสียงแล้วยืนเฝ้า
หน้าประตู

ถึงแม้จะสวมชุดกันฝนแล้ว ชายเสื้อคลุมของเขายังยวนยั้งคงโดน
น้ำฝนสาดกระเซ็นจนเปียก เส้นผมชื้นแฉะจับกันเป็นก้อนๆ มีน้ำหยดลงมา
ตามข้างแก้ม

ฉือซันลุกขึ้นยืน "ซีม้ามารหรือ"

"อ้อ" เข่าหึงยวนทอดสายตาสวมตัวสหายรักมองไปที่ผู้เฒ่าซึ่ง
นั่งวางม้านั่งขี้นอยู่ข้างใน เขาก้าวเท้าปราดๆ ไปตรงหน้า ประสานมือ
คารวะทักทาย "เข่าหึงยวนขอคารวะท่านหมอลูเตาขอรับ"

หมอลูเตาหลี่เหลือบเปลือกตาขึ้น ทำสีหน้ารังเกียจเฉียดฉันท
"น้ำบนตัวเจ้ากระเด็นโดนหน้าข้าหมดแล้ว"

เซาหมิงยวนจึงงันไป หมอเทวดาที่ไม่เคยพบเจอกันมาก่อนเบื่องหน้า
ผู้นี้ไม่พึงใจซ้ำ?

เซาหมิงยวนเป็นแม่ทัพผู้กุมอำนาจทหารครองความเป็นใหญ่ใน
ดินแดนหนึ่งมานานปี เป็นธรรมดาที่จะไม่ใช่คนที่ยอมให้ใครบีบคั้น
อย่างไรก็ได้ เขาแยมยิ้มกล่าวเสียงนุ่มว่า "ท่านหมอเทวดากล่าวล้อเล่น
แล้ว เรื่องอื่นๆ ข้าล้วนทำได้ไม่ดีสักอย่าง มีเพียงพละกำลังในตัวที่ควบคุม
ได้ไม่เลว ไม่มีทางทำให้น้ำฝนกระเด็นโดนหน้าท่านเป็นอันขาด ท่านนั่ง
สบายๆ ได้เต็มทีขอรับ"

"อย่ามาคุยโอ้" หมอเทวดาหล่ทำที่เอามือลูบปากแล้วสบช่องถ่มน้ำลาย
ป้ายไว้บนมือ แยมมือออกโบกไปโบกมาตรงหน้าชายหนุ่ม "ไม่กระเด็นโดน
หน้าข้าแล้วจะเปียกเช่นนี้"

ฉือซันที่อยู่ด้านข้างกลอกตาขึ้น พุดเสียงเยาะๆ "น้ำฝนตกจาก
เมฆก้อนใดกันถึงมีฟองขาวๆ ด้วย"

สีหน้าของหมอเทวดาหล่บึ้งตึง เขายกมือชี้หน้าฉือซันและพุดกับ
เซาหมิงยวน "มีเรื่องจะขอร้องให้ข้าช่วยไชหรือไม่ จะให้ข้าช่วยก็ได้ แต่
เจ้าต้องบอกให้เจ้าหนุ่มนี้ออกไปก่อน"

เจ้าคนบัดซบสองคนนี้นี่เสียเสียเหมือนกันจริง ๆ

เซาหมิงยวนดูออกกว่าหมอเทวดาหล่เป็นพวกคนประหลาดคิดอะไร
ผิดแปลกจากผู้อื่น เขามองไปทางฉือซันโดยไม่ลังเลใจ "สือซี..."

"ได้ ไม่ทันถึงฝั่ง เจ้าก็ถีบหัวเรือส่ง" ฉือซันยื่นมือตบไหล่สหายที่หนึ่ง
ก่อนจะสาวเท้าก้าวใหญ่เดินฉับๆ ออกไป

พอเขาออกนอกประตูก็เห็นองครักษ์ที่เซาหมิงยวนพามาหลบตามอง
จึงบันดาลโทสะอย่างสุดระงับ พุดตะคอกใส่ "ขึ้นมออีก ข้าจะควักลูกตาเจ้า

ออกมาเสีย"

องค์รักษ์หลุบตาลลงเจี๊ยบๆ หากลอบนึกในใจ ท่านผู้ข้าไม่ได้สักหน่อย
 จี๋ขึ้นเดินหลายก้าวไปพึงราวระเบียงด้านนอกมองดูถนนเบื้องล่าง
 ดูเหมือนฝนตกหนักขึ้นอีก เม็ดฝนที่โปรยปรายลงมาไม่ขาดสาย
 กลายเป็นม่านน้ำ มองไกลๆ ละม้ายกระแสน้ำตกที่ไหลกระโจนลงสู่พื้น
 บนถนนแทบมองไม่เห็นวีแววผู้คน

เขาทอดถอนใจระคนอยากรู้

ไม่รู้ว่าถึงเจี๊ยบอยากพบหมอเทวดาเพราะเหตุใด ขนาดฝนตกหนัก
 อย่างนี้ก็ยังขี่ม้ามา

เฮ้อ...อย่าให้ฝนตรงหัวไหล่ที่โดนชกจนปรืออกเมื่อวานนี้กลัดหนอง
 จี๋จะดี

ภายในห้องส่วนตัว

พอเห็นจี๋ขึ้นออกไปแล้ว หมอเทวดาหิ้วปล่อยตัวตามสบายยิ่งขึ้น
 เขาเอนกายพิงพนักเก้าอี้พูดอย่างไม่เร็วไม่ช้า "ว่ามา อยากให้ข้าตรวจ
 อาการให้เจ้าไข้หรือไม่"

เขามองสำรวจชายหนุ่มตรงหน้าขึ้นๆ ลงๆ แล้วแค้นเสียงเยาะ
 "ก็โทษมิได้ โรคในตัวเจ้านะ ถ้าไม่รักษาให้หายละก็ เกรงว่าคงได้ตาย
 ตั้งแต่ยังหนุ่มแล้ว"

เจ้าหมิงยวนหลุบตาลลง สีหน้าเขาไม่แปรเปลี่ยนสักนิดขณะเผยเรื่องที่
 จะขอความช่วยเหลืออย่างสุภาพเกรงใจ "ข้าอยากขอรับรองให้ท่านหมอเทวดา
 ช่วยตรวจให้พี่ชายของภรรยาข้าขอรับ"

หมอเทวดาหิ้วตัดบทเขาทันควัน "จะช่วยญาติโกโหติกาที่มาหาข้า

พี่ชายของภรรยาเจ้าเป็นใครกัน ไม่ตรวจ!"

ถ้าเป็นเจ้าหนูนี่ขอให้รักษาโรคให้ เขาจะได้กลืนแก้มให้หน้าใจ
ระบายความแค้นแทนแม่หนูเดียว แต่สำหรับคนอื่น ๆ หรือจะอาหามาอาแมว
ที่ใดก็ช่าง เขาไม่มีเวลาวาง

"ขอเพียงท่านหมอเทวดารับปากตรวจอาการให้พี่ชายของภรรยาข้า
ท่านต้องการสิ่งใดล้วนเอ่ยปากมาได้ทุกอย่างเลยขอรับ"

"ข้าก็บอกแล้วว่าพี่ชายภรรยาเจ้าเป็นใครมาจาก...ประเดี๋ยวนะ!"
หมอเทวดาชะงักปากกะทันหัน เขาทำหน้าตาซอบกล "พี่ชายของภรรยาเจ้า
คนใดหรือ"

"ข้ามีพี่ชายภรรยาแค่ผู้เดียวขอรับ เขาเป็นบุตรชายของใต้เท้าเฉียว
อดีตข้าหลวงตรวจการฝ่ายซ้ายที่ล่องลับไปแล้ว นามว่าเฉียวโม"

"ล่องลับไปแล้ว? ล่องลับไปแล้วอะไรกัน เจ้าหนูรีบบอกข้ามา
ให้รู้เรื่องนะ" หมอเทวดาใจหล่นดังตุบ ใช้สองมือเท้ากับพื้นโต๊ะยันตัว
ลุกขึ้นยืนทันที

สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขมึนลง เขากล่าวไขความกระจ่าง "เรือน
ของท่านพ่อตาข้าประสบเหตุไฟไหม้ คนทั้งครอบครัวมีเพียงพี่ชายกับ
น้องสาวคนเล็กของภรรยาข้าที่หนีรอดออกมาได้ บัดนี้ทั้งสองพำนักอยู่ที่
จวนเสนาบดีโค้วขอรับ"

ลมหายใจของหมอเทวดาหึสสะดุดขาดห้วง เขาล้มลงนั่งบนเก้าอี้
ไม่อาจตั้งสติคืนได้เป็นนาน

เขาหมีงยวนนิ่งเงียบไปดุษฎีเดียวกัน

ฝนเทกระหน่ำดังจ๊ากๆ จากนอกห้อง เสียงเม็ดฝนสาดกระแทบ
กรอบหน้าต่างไม่หยุดหย่อนชวนให้หงุดหงิดรำงวนใจ

ในที่สุดหมอเทวดาหลีกก็คุมสติได้ เขามองเข้าหามิงยวนอย่างพิลึก ก่อนเอ่ยถาม "เฉียวโมเป็นอะไรไป ได้รับบาดเจ็บหรือ"

ชายหนุ่มพยักหน้า "ขอรับ พี่เฉียวโมบาดเจ็บที่ใบหน้า"

บาดเจ็บที่ใบหน้า?

สีหน้าของหมอเทวดาเปลี่ยนไปเล็กน้อย

เขาเป็นหมอ อีกทั้งเป็นหมอที่เคยเห็นคนได้รับบาดเจ็บมานับไม่ถ้วน จึงแจ่มแจ้งดีเหลือเกินว่าคนที่เป้นแผลไฟไหม้นั้นน่ากลัวปานใด

"ตั้งแต่เมื่อไร"

"สองเดือนเศษขอรับ แต่เพิ่งมีข่าวมาถึงเมืองหลวงก่อนหน้านั้นไม่นาน ยามนี้รู้กันไปทั่วแล้ว"

สองเดือนเศษ? เวลานั้นข้าอยู่ทางทิศใต้พอดี แต่กลับไม่เคยเอาใจใส่!

เจ้ารู่ย่องสมควรตาย ปกปิดเรื่องข้างนอกเสียมิดชิด เขาก็อวแล้วเขียว เข้าไปอยู่ในวังอ๋องไม่ต่างอันใดกับติดคุก!

หมอเทวดากล่าวโทษรู่ย่องทันทีทันใด ลืมเลือนไปสนิทใจว่าอีกฝ่ายไม่รู้ถึงความหลังระหว่างเขากับตระกูลเฉียวเลยสักนิด แล้วจะรับนำเรื่องนี้มาบอกเขาโดยเฉพาะได้เช่นไร

"พูดเช่นนั้น เจ้าอยากขอให้ข้ารักษาแผลไฟไหม้ที่ใบหน้าของเฉียวโมหรือ"

หมอเทวดาเหล่ปรายตามองเขาพลางนึกในใจว่า คิดไม่ถึงว่าเจ้าหนุ่มนี้ยังมีมโนธรรมอยู่เล็กน้อย แต่ไม่รู้ว่าจะเต็มใจทุ่มเทมากเท่าใดเพื่อแลกกับมัน

เขาอยากทดสอบความจริงใจของอีกฝ่าย จึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเนิบนาบว่า "เอาอย่างนี้เถอะ อยากให้ข้าช่วยรักษาเขาก็ใช้ว่าจะไม่ได้นะ แต่เจ้าต้องตอบตกลงเงื่อนไขของข้าสักสองสามข้อ"

নয়หน้าของเข้าหามิงยวนทอแววลึกล้ำ เขากล่าวตอบอย่างนุ่มนวล

"เชิญท่านหมอเทวดาบอกได้เลยขอรับ"

ชายหนุ่มดูออกว่าหมอเทวดาผู้นี้ดูที่ว่าจะเคยมีไมตรีแต่หนหลังกับ
ตระกูลท่านพ่อตา บางทีถึงเขาไม่ตอบรับเงื่อนไขใดๆ หมอเทวดาก็ต้อง
ช่วยรักษาเฉียวไม่อยู่ดี

แต่เขาไม่อยากเสี่ยง เพราะนี่เป็นน้ำใจอันน้อยนิดหนึ่งเดียวที่เขา
ทำให้แก่พี่ชายของภรรยาได้

"ข้อแรก เจ้าไปบอกผู้ว่าจ้างว่าข้าไม่อยากพักอยู่ที่วังเขาแล้ว ข้าจะ
ไปที่ใดมาที่ใด ผู้ว่าจ้างห้ามก้าวก่าย ข้อสอง ช่วงที่ข้าอยู่ในเมืองหลวงนี้
เจ้าต้องรับผิดชอบคุ้มครองความปลอดภัยของข้า สำหรับข้อสาม ตอนนี้
ยังคิดไม่ออก วันหน้าค่อยบอกอีกที ว่าอย่างไร ทั้งหมดนี้เจ้าตกลง
หรือไม่เล่า"

85

"ได้ขอรับ" เช่าหิงยวนตอบรับทันใด เรื่องง่ายตายถึงเพียงนี้?

หมอลเวดตายยกเท้าขึ้นอย่างไม่รักษากิริยาใดๆ เขากล่าวเสียงเอื่อยเฉื่อยว่า "เช่นนั้นเถอะ ตอนนี้อยากไปหาคนผู้หนึ่ง เจ้าแต่งกายเป็นองครักษ์ไปพร้อมกับข้าแล้วกัน"

เมื่อแรกที่พาแม่หนูหลี่ไปส่งถึงเรือน เขารับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่า พอสะสางธุระเรียบร้อยแล้วจะไปเยี่ยมนาง อันว่าฤกษ์ดีมีผู้ฤกษ์สะดวกก็เอาวันนี้เลยเถอะ มีกวนจวินโหวอยู่ด้วย องครักษ์นำรำคาญพวกนั้นก็ไม่ต้องตามไปเป็นพรวนพอดี

เช่าหิงยวนประหลาดใจพอดูว่าไม่ได้พูดอะไรมาก เขาตะเบ็งเสียงเรียก "เยี่ยลั่ว เข้ามา"

องครักษ์ที่ยืนอยู่หน้าห้องเปิดประตูเข้ามา "ท่านแม่ทัพ"

"มานี่"

องค์รักษ์ผู้จงรักภักดีเดินเข้าไปหา "ท่านแม่ทัพมีสิ่งใดจะบัญชาขอรับ"

ในใจของพวกเขาเหล่านี้ ท่านแม่ทัพคือแม่ทัพเสมอ หาใช่ท่านโหวอันใดไม่

"ถอดเสื้อผ้าออก"

"หา?" เยี้ยลั่วตะลึงงัน เขามองไปที่หมอบเทวดาห้อยด้านข้างอย่างละล้าละลัง "ท่านแม่ทัพ เช่น...เช่นนี้ไม่ดีกระมัง..."

แม่ทัพของเขามีความชอบแปลกๆ เจกนี่ตั้งแต่เมื่อใดกัน

มันจะพูดว่าเป็นเพราะรบทัพจับศึกอยู่ต่างเมืองเป็นเวลานาน ในค่ายทหารก็มีพวกบุรุษกับบุรุษบางคนมั่วสุมกัน ถึงขั้นที่มีอยู่คั่นหนึ่ง เขาออกไปถ่ายเบายังเคยเห็นบุรุษเปลือยบนท้ายสองคน แต่นี่มีได้หมายความว่าเขาจะเป็นตามไปด้วยนะ

เยี้ยลั่วชายตามองท่านแม่ทัพผู้หล่อเหลาคนกายไม่เป็นสองรองใคร แวบหนึ่งแล้วปลงใจเด็ดเดี่ยว

ช่างเถิด ถ้าเป็นความต้องการของท่านแม่ทัพผู้นำเทิดทูนดุจเทพเซียน ข้าก็จะฝืนใจเสียสละสักหน

แต่ว่า...ตาเฒ่าที่อยู่ด้านข้างเล่า มันเรื่องอะไรกัน

เขาหึงยวนไม่คิดว่าผู้ใต้บังคับบัญชาที่ปกติเย็บขริมไม่ช่างพูดจะคิดเตลิดไปไกลเช่นนี้ คิ้วหนาพาดเฉียงย่นเข้าหากันน้อยๆ "ยัดยาดอะไรอยู่ ยังไม่ถอดอีก"

"เอ่อ...ข้าจะถอดเดี๋ยวนี้เลยขอรับ" ผู้ที่เคยชินกับชีวิตเสี่ยงตายดุจเสียเลือดบนคมดาบมากับเขาหึงยวนล้วนคล่องแคล่วว่องไว เยี้ยลั่วเร่งรีบปลดกระเป๋ากเอวแล้วถอดเสื้อคลุมตัวนอกมือเป็นระวิง เขาชำเลื่องมอง

หมอเทวดาไปพลงให้กำลังใจตนเองไปพลง จากนั้นกั๋นตึงกังเกงตัวใน
 เช่าหึงยวนเห็นสถานการณ์ชักพิกลๆ ถ้วยชาในมือก็พุ่งตรงออกไป
 กระแทกมือเยี้ยลั่วอย่างแม่นยำ

เยี้ยลั่วรู้สึกเจ็บจึงคลายมือจากกังเกงตัวในที่ตั้งอยู่ในสภาพล่อแหลม
 เต็มที่ มองท่านแม่ทัพด้วยสีหน้าเลอหลา

"เจ้าถอดกังเกงด้วยเหตุใด" ชายหนุ่มก้มลงเก็บเสื้อคลุมตัวนอกที่
 องค์กรักษโยนลงบนพื้น บอกกับหมอเทวดาหลิ่วว่า "ท่านโปรดรอสักครู่"

เขาถือเสื้อเดินเลี้ยวเข้าไปหลังจากนั้นซึ่งตั้งอยู่มุมห้อง เปลี่ยนเสื้อคลุม
 สีขาวออกแล้วสวมชุดทหารองค์กรักษัธรรมาแทน ผ่านไปครู่หนึ่งก็ก้าวเท้า
 ออกมา

เช่าหึงยวนตัวสูงกว่าเยี้ยลั่ว ส่งผลให้ชุดไม่พอดีตัว ดีที่สุดชาย
 ขากังเกงเก็บไว้ในรองเท้าหุ้มข้อพื้นบางแล้วดูไม่ออก แค่ว่าตัวเสื้อสั้นเต่อ
 ไปเล็กน้อย เผยข้อมือที่เห็นไม่กระดุกชัดจนรวมถึงลูกกระเดือกบนลำคอ

หมอเทวดาหลิ่มองชายหนุ่มแล้วรำพึงในใจ คนประเภทนี้สวมชุด
 องค์กรักษก็ไม่เหมือนองค์กรักษอยู่ดี

"ท่านหมอเทวดา พวกเราไปกันได้แล้วใช่หรือไม่ขอรับ" เช่าหึงยวน
 หยิบกระบี่พกที่เยี้ยลั่ววางบนโต๊ะเล็กด้านข้างมาหยอไว้ข้างเอวพลงใต้ตาม
 "ได้แล้ว"

"ท่านแม่ทัพ..." เยี้ยลั่วที่สวมแต่เสื้อตัวในส่งเสียงเรียกอย่างห้าม
 ไม่อยู่

เช่าหึงยวนที่เดินอยู่ข้างๆ หมอเทวดาหลิ่นหันหน้าไป "อีกประเดี๋ย
 ให้เสี่ยวเอ๋อริในร้านนี้ซื้อเสื้อผ้าให้เจ้าใส่"

เยี้ยลั่วอ้าปากออก เขาไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ท่านแม่ทัพแต่งกาย

เช่นนี้จะไปที่ใดกับหมอเทวดา ต้องบอกท่านแม่ทัพหรือไม่ว่าอาภรณ์ชุดนี้ของเขาไม่ได้ซักมาสามวันแล้ว

แต่ครั้นคิดไปถึงภาพที่ท่านแม่ทัพลงโทษให้พวกเขาเปลือยกาย ท่อนบนวิ่งบนพื้นหิมะอย่างเลือดเย็นไร้หัวใจตอนอยู่แดนเหนือแล้ว เยี้ยลัวก็ตัดสินใจไม่พูดจะดีกว่า

ฉือซันได้ยินเสียงเคลื่อนไหวก็หันมามอง เขาเห็นเครื่องแต่งกายของเซ้าหมิงยวนแล้วเลิกคิ้วขึ้น "ถึงเฉียน นีเจ้าใส่ชุดอะไรของเจ้า"

เขากลอกตาไปมองหมอเทวดาหลี่สาวเท้าเดินไปถามไปว่า "จะไปที่ไหนกันหรือ"

เซ้าหมิงยวนซาบซึ้งใจที่สหายรักช่วยเชิญหมอเทวดามาพบตน แต่สนใจที่เพลานี้มีไฉ่จิงหะเหมาะจะพูดคุยกัน จึงกล่าวขึ้นว่า "ไว้ค่อยคุยกันอีกที ข้าไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนท่านหมอเทวดาก่อน"

"พบใคร" ฉือซันรู้ว่าเซ้าหมิงยวนอาจไม่ลงรู้ก็เป็นได้ เขาจึงหันไปถามจากหมอเทวดาหลี่โดยตรง

หมอเทวดาหลี่เหยียดมุมปาก "เจ้าหนุ่ม กงการอะไรของเจ้าด้วย"

เมื่อครูนี้อยู่อาศัยของแม่หนูหลี่มาข่มขู่เขาอยู่เลยนะ วันหน้าคนผู้นี้อยู่ห่างๆ จากแม่หนูหลี่ได้ยิ่งไกลเท่าไรก็ยิ่งดี

ฉือซันเริ่มเฉลียวใจ เขาคิดถึงอะไรบางอย่างขึ้นได้ฉับพลัน จึงหลุดปากถามขึ้น "พวกท่านจะไปจวนสกุลหลี่?"

ทอดสายตามองไปทั่วเมืองหลวง ถ้าจะมีสถานที่สักแห่งที่ตาเฒ่าหง่าเหิงกั๋วนี้อยากไป เห็นที่ว่าต้องเป็นเรือนของหลี่ซานอย่างแน่นอน

ฉือซันเลื่อนสายตาไปหยุดที่ใบหน้าเซ้าหมิงยวน

เขาได้ยินสาวใช้ที่ชื่อปิงลวี่ผู้นั้นบอกว่าวันนั้นหลี่ซานยังไม่ไปชบอ

ถึงฉวียนด้วย

เป็นไปไม่ได้ เข้าหึงยวนไม่หล่อเหลาเท่าข้า!

จู่ๆ ฉื่อซันก็รู้สึกไม่ยากให้เข้าหึงยวนเข้าใกล้จนสกลหลืออย่างปราศจากเหตุผล เขายืนขวางหน้าหมอเทวดาหลือพลางพูด "ข้าไปเป็นเพื่อนท่านก็สิ้นเรื่องไม่ใช่หรือ ท่านให้กวนจวินโหวแต่งกายในสารรูปเช่นนี้ ถูกใครเห็นเข้าจะไม่เข้าทำสักปานใด"

"เข้าไม่ได้" หมอเทวดามองฉื่อซันอย่างพิณิจแล้วโคลงศีรษะ ยิ้มเยาะในใจว่า "หึๆ อยากไปเจอหน้าแม่หนูหลือละสิ ไม่มีทาง

ฉื่อซันฟังแล้วทำหน้าบึ้ง "ไหนถึงเป็นเข้าไม่ได้"

หมอเทวดาหลือบอกตามตรงอย่างไม่วิหณา "วรยุทธ์เข้าไม่ได้ หากข้าออกไปแล้วถูกคนลักพาตัวหรือฆ่าทิ้งจะทำประการใด"

เจ้าหนูนี้ยังเอาชนะพวกที่รุ่มอ่องส่งไปตามหาข้าทางทิศใต้ตอนนั้นไม่ได้เลยนะ แล้วจะเป็นองครักษ์ได้อย่างไร

ถึงฉื่อซันได้ยินแล้วโมโหแทบตาย แต่จุนใจที่มันเป็นความจริง เขาม่มใจกล่าวขึ้น "ถ้าอย่างนั้นข้าไปพร้อมกับพวกท่านด้วย"

"ไม่ได้ๆ" หมอเทวดาหลือส่ายหน้าถึรัว

"เหตุใดเช่นนั้นก็ได้อีกเล่า" ฉื่อซันถามอย่างอดกลั่น

หมอเทวดาหลือแค้นหัวร่อเสียงหนึ่ง "เขาปลอมเป็นองครักษ์ไปจนสกลหลือเป็นเพื่อนข้ายังพอทำเนา แต่นักงูร่าแพนหางเยี่ยงเจ้าอยากตามข้าไปจนผู้อื่นคิดจะทำอะไร"

ฉื่อซันหน้าแดงจรดใบหูในพริบตา เขาอับอายจนพาลโกรธจึงกล่าวขึ้น "ข้าแค่กลัวว่าสหายข้าเป็นคนซื่อเกินไป จะเสียเปรียบ"

"ลือซี..." เข้าหึงยวนที่ยืนมองอยู่ด้านข้างเฉยๆ มาตลอดเอ่ยปากขึ้น

อย่างอดใจไม่อยู่ในที่สุด "ข้าไม่เสียเปรียบหรอก"

คนที่คิดจะเอาเปรียบเขาได้ มีแต่เพราะเขาเต็มใจเองเท่านั้น

ดังเช่นหมอมเหวตาตรงหน้า เขามีเรื่องขอความช่วยเหลืออีกฝ่าย เช่นนั้นถึงให้บุกน้ำลุยไฟเขาก็ยอม นับประสาอะไรกับไปพบคนผู้หนึ่งเท่านั้น

"ถ้าอย่างนั้นก็สุดแท้แต่พวกเจ้า!"

ถีบหัวเรือส่ง นกสิ้นซ่อนเกาทัณฑ์ วันหน้าเขาจะไม่สนใจเซาหมิงยวนอีกแล้ว

คุณชายฉื่อเดินกระแทกเท้าลงบันไดไปด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

เซาหมิงยวนจนปัญญาอยู่มาก ไม่พบกันหลายปี สื่อขี้นังนัสนัยเดิม ไม่เปลี่ยน ดีที่ระหว่างพวกเขาสองคนไม่ได้ถือสาหาความกันจริงๆ

"ท่านหมอมเหวตา พวกเราไปกันเถอะขอรับ"

พวกองค์กรวัชรวัชรอยู่ท้องที่รออยู่ในโถงใหญ่ของหอสุราเห็นหมอมเหวตาหกลงมาก็พากันลุกขึ้น

"ข้ามีธุระจะออกไปข้างนอกสักหน่อย พวกเจ้าไม่ต้องตามไป"

"นายท่าน นี่เกรงจะไม่เหมาะสมขอรับ ความปลอดภัยของท่านเป็นสิ่งสำคัญที่สุด พวกข้าไม่กล้าไม่ติดตาม" หัวหน้าองค์กรวัชรกล่าว

หมอมเหวตาหลิเบี่ยงกายชี้ไปที่องค์กรวัชรซึ่งยืนหลุบตาอย่างล่ำววมอยู่ข้างกายพลางพูด "มีเขาอยู่ด้วย"

"เขาคนเดียว..."

เซาหมิงยวนเงยหน้าขึ้นมององค์กรวัชรที่กล่าวว่าจา

ดวงตาเฉยเมยเย็นเยียบแผ่วรังสีเข็มเกรียมคุกคามออกมา คนผู้นั้นเงียบเสียงไปทันใด

เป็นกวนจวินโหวหรือนี้!

"ข้าจะออกไปกับท่านหมอเทวดา หากมีเรื่องอะไร ข้ายอมขอมาต่อท่านเอง" เซาหมิงยวนพูดจบก็ย่างเท้าไปทางด้านนอก

ท่านแม่ทัพย่างก้าวด้วยจังหวะฝีเท้าไม่เร็วไม่ช้าไปทางหัวหน้าองครักษ์ บารมีที่เปล่งออกมาครอบกายประหนึ่งภูผาถล่มคลื่นน้ำถึงถมทำให้เขารู้สึกแข็งแรงไร้เรียวแรง เข่าอ่อนโดยไม่รู้ตัวจนต้องลุกหลบออกด้านข้างก่อนจะเสียกิริยา

คนทั้งกลุ่มทำตามปริบๆ มองดูหมอเทวดาหลิขันธ์ขึ้นรถม้าไปพร้อมกับ กวนจิวินไหวแล้วแล่นเข้าสู่ม่านฝนไปอย่างรวดเร็ว

86

สายฝนยังไม่ขาดเม็ด มาตราว่าเป็นพื้นถนนหินศิลาเขียว แต่เพราะมีแสงน้ำขังเพิ่มขึ้นนับไม่ถ้วน รถม้าจึงวิ่งแล่นไปได้อย่างไม่สะดวกล่องตัวเท่าไรนัก ดีที่จวนสกุลหลืออยู่บนถนนสายตะวันตกนี้เอง จึงใช้เวลาไม่นานนักก็มาถึงแล้ว

ประตูใหญ่ของจวนปิดสนิท ยามเฝ้าประตูที่อยู่ด้านในตะแคงเปิดแงอย่างสุดแสนเปื้อนหนาย เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูก็ลุกขึ้นอย่างไม่พึงใจ ตบๆ ฝุ่นตรงบันท้ายเดินออกไปแง้มประตูเป็นช่องเล็กๆ

"เจ้าเป็นใคร"

สารเถีเอ่ยถามเสียงขริม "ไม่ทราบว่าเป็นที่นี้คือจวนสกุลหลือใช่หรือไม่"

"ใช่แล้วขอรับ" ยามเฝ้าประตูเห็นเลื้อบนตัวสารเถีทำจากแพรพรรณไม่เลว มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นสารเถีของตระกูลผู้สูงศักดิ์ น้ำเสียงของเขาก็สุภาพขึ้นมากในบัดดล

สารถิไต้ยีนว่ามาถุกที่ไฉ้ว หยักยืมเอ่ยว่า "รบกวนพีซายไปเรียน
นายท่านของจวนให้ทราบวาท่านหมอลหวดาดาลีมาเยี่ยมคารวะ"

"หมอลหวดาดาลี?" ยามหน้าประตูชะเง้อคอมองรถม้าที่จอดนิ่งอยู่
หน้าจวนแล้วพยักหน้ากล่าวอย่างกุกกูกจ "โปรดรอสักครู่ขอรับ ข้าจะ
เข้าไปรายงานเดี๋ยวนี้นะ"

สูหยินผู้เฒ่าเจียงนั่งเอนกายอยู่บนตั่งคนงาม กำลังให้ต่งมามา
ที่รู้วิชาแพทย์งูๆ ปลาๆ นวดดวงตาให้นางอยู่

ต่งมามา นวดคลึงให้สูหยินผู้เฒ่าเจียงอย่างเจียบๆ นางระบาย
ลมหายใจยาวเหยียด "ดวงตาข้ามันวันยังไม่ไหวแล้ว เคราะห์ดีมีเจ้าอยู่
ยังพอช่วยบรรเทาอาการได้เล็กๆ น้อยๆ"

ต่งมามาพูดพลบใจด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนเบา "ยาตำรับใหม่ที่
ท่านเซียงจวินให้ว่านให้ท่านหมอลหวงเปลี่ยนให้เมื่อพักก่อนได้ผลไม่เลว
นะเจ้าคะ"

สูหยินผู้เฒ่าเจียงส่ายหน้าไปมา "คงได้เท่านี้กระมัง ตอนนี้อาพา
ของข้ามองไม่เห็นโดยสิ้นเชิงแล้ว บัดนี้ก็อาศัยตาซ้ายมองสิ่งของ รอเมื่อ
ตาซ้ายบอดไปอีก ชีวิตนี้คงหมดความหมายแล้ว"

"ท่านเซียงจวินอย่าคิดเช่นนั้นสิเจ้าคะ ตาซ้ายของท่านไม่มีปัญหา
อันใด"

สูหยินผู้เฒ่าเจียงมองต่งมามาแล้วคลายยิ้ม "เจ้าอย่าหลอกข้าเลย
ตาของข้าเองข้าย่อมรู้ดี นับแต่เปลี่ยนตำรับยาเป็นของหมอลหวง อย่างมาก
อาการของตาข้างซ้ายนี้ก็ทุเลาลง เกรงว่าผ่านไปอีกปีสองปีคงใช้การไม่ได้
แล้วจริงๆ"

ต่งมามานิ่งเจียบไป

ครู่ใหญ่ต่อมา สุหยินผู้เฒ่าเจียงขยับกายเปลี่ยนท่านอนแล้วกล่าวเสียงเอื่อยเฉื่อย "เป็นอะไรไปไม่พูดไม่จา"

ตั้งมามาไคร่ครวญเล็กน้อยก่อนปริปาก "อันที่จริง..."

"อันที่จริงอะไร" สุหยินผู้เฒ่าเจียงเริ่มวงงุน นางหลับตาลงแล้วเอ่ยถาม

"อันที่จริงในกาลก่อนข้าเคยได้ยินอาจารย์บอกว่าโรคตาเช่นท่านเซียงจวินมีวิธีรักษาได้เจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าเจียงลืมหืมตาพริบลุกขึ้นนั่งตัวตรง ตาซ้ายที่ยังมองเห็นข้างเดียวทอประกายวาววับ นางจ้องหน้าตั้งมามา "วิธีอะไร"

"อาจารย์เคยบอกว่าใช้วิชาเข็มทองเบิกม่านสามารถรักษาอาการนี้ได้เจ้าคะ"

"วิชาเข็มทองเบิกม่าน?"

"เป็นการฝังเข็มเพื่อเปิดม่านสีขาวที่บดบังลูกตาไว้ออก สายตาก็จะกลับคืนเป็นปกติเจ้าคะ" ตั้งมามากล่าวอธิบาย

"ในเมื่อมีวิธีเช่นนี้อยู่ เหตุใดเจ้าไม่บอกแต่แรก" สุหยินผู้เฒ่าเจียงได้ยินว่าใช้เข็มทองฝังดวงตาก็ลอบขนลุกพองอยู่สักหน่อย แต่การมองเห็นได้อีกครั้งก็ล่อใจนางให้โอนเอนเหลือเกิน

ตั้งมามากล่าวอย่างลูกคน "มิใช่ข้ามีเจตนาปิดบังนะเจ้าคะ ความจริงข้าได้ยินอาจารย์บอกว่าวิชาเข็มทองเบิกม่านนี้หายสาบสูญไปนานแล้วบัดนี้ในใต้หล้าเหลือคนผู้เดียวที่ใช้วิชานี้ได้"

"เป็นผู้ใดกัน"

"หมอเทวดาหัตถ์ที่อยู่ไม่เป็นหลักแหล่งท่านนั่นเจ้าคะ ข้าได้ยินข่าวว่าเขามาเมืองหลวงแล้วถึงเห็นว่าสมควรเอยกับท่าน หากเชิญหมอเทวดาผู้นั้น

มารักษาท่านได้ โรคตาของท่านเซียงจวินต้องหายดีแน่นอนเจ้าค่ะ"

ฮุหยินผู้เฒ่าเจียงหรีตาลง

กระนั้นนางสืบข่าวได้ความว่าหมอเทวดาอยู่ในวังรุ่มอ่อง เห็นทีว่า
คิดจะเชิญเขามาหาใช่เรื่องง่ายไม่

ในเวลานี้เองสาวใช้เข้ามารายงาน "ท่านเซียงจวิน มีแขกมาเยี่ยม
คารวะเจ้าค่ะ"

"เป็นใครกัน แขนงบุรุษหรือแขนงสตรี" ขณะนี้จิตใจของหญิงสาวตื่นเต้น
พลุ่งพล่าน ได้ยินว่ามีอาคันตุกะมาเยือนก็ไม่มีใครสนใจสนใจเท่าใดนัก

นางไม่ได้รับเทียบขอเยี่ยมคารวะล่วงหน้า ถ้าเป็นแขกสตรีจะเห็นได้ว่า
เป็นคนที่ไม่รู้จักรักรวมเนียมมารยาท แต่ถ้าเป็นแขนงบุรุษ ตอนนี้นับุตรชาย
ไปที่ว่าการไม่อยู่จน ก่อนหน้านี้ไม่นานนายท่านผู้เฒ่าก็เดินทางกลับ
บ้านเดิมยังไม่กลับมา ในวันฝนตกเฉกนี้ นางคร้านจะออกไปพบแขกให้
รุ่มวายเช่นกัน

"บอกว่าเป็นหมอเทวดาหลิมาเยี่ยมคารวะเจ้าค่ะ"

"ผู้ใดนะ!"

ท่านเซียงจวินผู้ไว้ตัวและสุ่มเป็นนิจถึงกับถามเสียงหลง ส่งผลให้
สาวใช้ที่นำความมาบอกสะดุ้งตกใจ นางพูดตะกุกตะกัก "หมอ...
หมอเทวดาหลิเจ้าค่ะ"

ฮุหยินผู้เฒ่าเจียงลงจากตั่งคกงาม เดินออกไปข้างนอกพร้อมกับ
กล่าวว่า "รีบไปจัดน้ำชากับขนมให้พร้อมโดยไว อย่าลืมนบอกทางเรือนครัว
ให้เตรียมอาหารกลางวันเลี้ยงแขกแบบชั้นหนึ่งด้วย"

หญิงสาวออกจากเรือนอย่างรีบร้อน สาวทำเร็วรีไปตามระเบียบที่
ทอดตัวยาวล้อมรอบเรือน

ฝนต้นฤดูร้อนยังแจ่มใสกระไอเย็นๆ ละอองฝนที่พุ่งกระเซ็นเข้ามาทาง
ด้านข้างทำให้นางสะท้านเยือกอย่างสุดระยับ

สาวใช้อาวุโสที่ดูแลการกินการอยู่ประจำวันของสุหิณผู้เฒ่าเจียง
รีบไล่ตามออกมา เอาเสื้อคลุมตัวนอกห่มให้นาง "สุหิณผู้เฒ่า ระวังถูก
ไอเย็นเจ้าค่ะ"

สาวใช้มองดูเสื้อผ้าอาภรณ์บนตัวผู้เป็นนายแล้วมีใจอยากเตือนว่า
นี่มิใช่เครื่องแต่งกายไปพบแขก แต่เห็นท่าทางร้อนใจของนางแล้วก็กลืน
คำพูดกลับลงคออย่างมีไหวพริบ

"ท่านหมอมเหวดาเล่า" สุหิณผู้เฒ่าเจียงเร่งฝีเท้ามาตลอดทางจนถึง
หน้าประตูใหญ่แล้วเอ่ยถามยามเฝ้าประตู

"รอออยู่บนรถม้าด้านนอกขอรับ"

"บัดขบ ไฉนไม่เชิญเข้ามา!" ใบหน้าของสุหิณผู้เฒ่าเจียงเครียดขม
ไปทันใด นางออกคำสั่ง "เปิดประตูใหญ่โดยไว"

เปิดประตูใหญ่?!

ยามเฝ้าประตูจึงขึ้นไป ตามปกติบ่อยครั้งนักที่จะได้เปิดประตูบานนี้
ตอนนักกลับจะเปิดประตูใหญ่ต้อนรับแขก หมอมเหวดาผู้นั้นสูงศักดิ์อะไร
ถึงเพียงนี้

ยามเฝ้าประตูลอบสนใจ หากไม่กล้าชักช้าเชื่อนแซ กระวีกระวาด
เปิดประตูใหญ่ออกด้วยมือไม้ว่องไว

ประตูใหญ่ทาสีแดงเข้มเปิดอ้าออกจนบังเกิดเสียงเอี้ยดอ๊าด สุหิณ
ผู้เฒ่าเจียงย่างเท้าออกไป เดินชอยเท้าสองสามก้าวแล้วกล่าวเสียงดัง
"ไม่ทราบที่ท่านหมอมเหวดาให้เกียรติมาเยือน ถึงเสียมารยาทมิได้รับออกมา
ต้อนรับ ท่านโปรดอย่าได้ตำหนิโทษ"

สาวใช้อาวุโสที่อยู่ด้านหลังเร่งรีบตามไปทางร่มให้สูหยินผู้เฒ่า
 ม่านประตูรถม้าถูกเลิกขึ้น องค์กรภริเรือนกายสูงชะลูดผู้หนึ่งก้าวลงมา
 เขาหมุนกายแล้วยื่นมือไป ทว่าผู้เฒ่าข้างในไม่แยแส กระโดดลงมาเอง
 อย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว

หมอเทวดาหลิเหียบฝ่าเท้าขึ้นบนพื้นอย่างมั่นคงแล้วเงยหน้ามอง
 ไปทางประตูจวนสกุลหลี่ จากนั้นเบนสายตาไปหยุดที่ใบหน้าของสูหยิน
 ผู้เฒ่าเจียง ดวงตาที่ไม่โตนักทั้งคู่ก็หรี่ลง

แปลกนัก ยายเฒ่าผู้นี้กับคนเมื่อคราวที่แล้วดูจะหน้าตาไม่เหมือนกัน
 เขายังมองยิ่งรู้สึกว้าวไม่เหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรเคยพบหน้าเพียง
 ครั้งเดียว อีกทั้งผ่านไปนานปานนี้ เขาก็ไม่แน่ใจอยู่บ้าง ด้วยเหตุนี้จึง
 ถามเพื่อให้แน่ใจอีกครั้งว่า "นี่คือจวนสกุลหลี่?"

คำถามนี้สร้างความงุนงงให้สูหยินผู้เฒ่าเจียง แต่นางยังตอบด้วย
 รอยยิ้มสุภาพมีมารยาท "เป็นจวนอันต่ำต้อยของข้าเอง ด้านนอกฝนตกอยู่
 เชิญท่านหมอเทวดารีบเข้าไปเถอะ"

"สถานที่ดูคุ่นตาอยู่หรอก แต่โฉนเจ้าของมิใช่คนเดิม ข้าจำได้ว่า
 หน้าตาของยายเฒ่าที่พบกันวันนั้นดูสบายตากว่านี้" หมอเทวดาหลิพึมพำ
 กับตนเอง

แม้เสียงพูดของเขาจะเบามาก ข้ายังถูกกลบด้วยเสียงฝน แต่
 ช่วยไม่ได้ที่หลังจากสูหยินผู้เฒ่าเจียงเป็นโรคทางตา ประสาทหูกลับดีขึ้น
 อย่างน่าประหลาด นางได้ยินเสียงจิ้งมิ่งจาของเขาย่างชัดเจนก็โกรธจน
 เนื้อเต้นริกๆ

"ไม่ถูก สูหยินผู้เฒ่าที่ข้าพบวันนั้นไม่ใช่ท่าน นางไม่ได้เป็นโรคตา"
 หมอเทวดาอาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญอันล้นเหลือของตนลงความเห็น

ในที่สุด

ฐุหยินผู้เฒ่าเจียงได้ยินแล้วก็เข้าใจว่าเรื่องราวเป็นเช่นไรทันที นาง
ขมใจพูดอธิบายอย่างพิพิพัณ "ท่านหมอเทวดาคงไม่ทราบว่าจวนสกุลหลี่
ของพวกเขาแบ่งเป็นจวนตะวันตกและจวนตะวันออก ครั้งก่อนท่านคงจะ
ไปทางจวนตะวันตกที่ห่างจากจวนตะวันออกไปแค่ตรอกสายเดียวเท่านั้น"

ไม่ทันสิ้นเสียงฐุหยินผู้เฒ่าเจียง หมอเทวดาหลี่ก็หมุนกายกระโดด
กลับขึ้นไปบนรถม้า ทั้งยังไม่ลืมดึงตัวเซาหมิงยวนที่แต่งกายเป็นองครักษ์
ขึ้นมาด้วย "ที่แท้มาผิดที่ เจ้าสารทิโง่งงลึนตึ๋งจริงๆ ยังไม่รีบไปอีก"

เขาพูดถึงตรงนี้แล้วยังรำพึงอีกคำหนึ่ง "โชคดีที่ห่างออกไปเพียง
ตรอกสายเดียว"

รถม้าเลี้ยวหัวกลับแล้วแล่นเอื่อยๆ จากไปโดยไม่รีรอลังเล ทั้งฐุหยิน
ผู้เฒ่าเจียงไว้ที่เดิมกลางม่านฝนด้วยจิตใจที่สับสนว่าวุ่นเป็นพิเศษ

87

หมอเทวดาหลิ้งอยู่บนรถม้าเรียบร้อยแล้วยังไม่สบอารมณ์อยู่มาก พุดคำหิเข้าหึงยวนไม่หยุดปาก "ข้าว่านะเจ้าหนุ่ม เจ้าทำอะไรได้บ้าง มาผิดที่แล้วก็ไม่รู้จักปริปากบอกสักคำ"

ชายหนุ่มถูกด่าอย่างไ้ความผิด เขาพุดแก้ต่างด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "ข้าไม่คุ้นเคยกับที่นี่ขอรับ"

มิใช่แค่ถนนสายตะวันตกนี้ ถึงเป็นที่ที่เขาไปบ่อยๆ เมื่อครั้งวัยแรกรุ่น บัดนี้ลั้วนแปลกตาไปมาก

อ้อ...บนถนนสายตะวันตกมีสถานที่หนึ่งซึ่งเขาคุ่นเคยมากใน ความทรงจำ นั่นก็คือหอซุนเฟิง

เขาเคยเป็นเด็กหนุ่มคึกคะนองมาก่อน เคยห้อม้าตะโกนร้องเพลง กับเหล่าสหายรักแจกเดียวกับพวกคุณชายมากมายในเมืองหลวง เพียงแต่ ในปีที่เขาอายุสิบสี่ปี บิดาซึ่งเป็นดั่งเสาหลักล้มป่วยที่แดนเหนือ คนทั้ง

วงศ์ตระกูลเจียนล่มจมยับปาง ในเวลานั้นเขาสวมชุดนักรบเพื่อท่านและ
ตัดสินใจจากความรู้เรื่องเฟื่องฟูของเมืองหลวงไปอย่างแน่วแน่

ก่อนออกเดินทาง สหายรักซึ่งยังเป็นเด็กหนุ่มใกล้เคียงโตเป็นผู้ใหญ่
เลี้ยงส่งอำลาเขาที่หอขุนเฟิง

เวลานั้นพวกเขาอายุยังน้อย ยามอยู่ในเรือนไม่ได้รับอนุญาตให้ดื่มสุรา
ทว่าวันนั้นทุกคนดื่มจนเมาหัวทิ่มหัวต่าที่นั่น หยางเอ๋อร์ยังกอดขาเขาร่ำร้อง
เสียงสะอึกสะอื้นจะตามเขาไปแดนเหนือด้วยกัน สุดท้ายเขาหมดความอดทน
กับเจ้าส่วนเกินที่เกาะติดขาตนเองในที่สุด ตีท้ายทอยหยางเอ๋อร์จนสลบ
ให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไป

ก่อนไปจากเมืองหลวง เขานึกแต่เพียงว่าจะช่วยแก้ปัญหาเร่งด่วน
เฉพาะหน้าให้ท่านพ่อชั่วคราวเพื่อคุ้มครองชาวตระกูลทุกคน แต่เมื่อไปถึง
แดนเหนือจริงๆ ได้เห็นชาวเป่ย์ฉีทำร้ายราษฎรต่ำเหลียงอย่างไรความเมตตา
พวกนั้นกับตา เขาชักดาบสู้แล้วก็ไม่มีโอกาสได้เก็บกลับเข้าฝักอีกเลย

พวกชาวต่ำจือเป็นเครือข่ายที่สามารถลักพาตัวชาวต่ำเหลียงตาม
ชายแดนไปแล้วหนีหักเกลือทำเป็นเสบียงแห้งในฤดูหนาวที่ขาดแคลน
พืชพันธุ์ธัญญาหาร เป็นคนโหดชั่วที่ผลักดันย้ายสตรีต่ำเหลียงต่อหน้าผู้คน
จากนั้นก็เขื่อนด่านมของพวกนางมาอย่างไฟจนสุกกินแก้มสุราฤทธิ์แรง
พลางหัวเราะกันเสียงดัง

คราใดที่คิดถึงเรื่องพวกนี้ เมืองหลวงที่หรูหรางดงามเมื่อครั้งเป็น
เด็กหนุ่มก็จะไร้ซึ่งสีสัน กลายเป็นภาพฝันเลื่อนรางในความทรงจำของเขา

สำหรับเขาแล้ว คำกล่าวที่ว่า 'ไม่กำจัดผู้รุกรานแผ่นดิน จะมี
เหย้าเรือนไปเพื่ออันใด' มิใช่ถ้อยคำองอาจหาญอันใด มันเป็นเพียง
ทางเลือกเดียวของบุรุษที่มีมโนสำนึกผู้หนึ่ง

ชั่วเวลาที่คนทั้งสองพูดคุยกันไปได้สองคำ รถมันก็หยุดจอด สารถิตะโกนบอกจากข้างนอก "ท่านหมอเทวดา ถึงแล้วขอรับ"

หมอเทวดาหันซ้ายซ้ายกาย เอื้อมมือไปแหวกม่านประตูออกไต่ถามสารถิตะโกนว่า "คุณหมอมาถึงแล้ว" "หนนี้ไม่ผิดอีกใช่หรือไม่"

"ไม่ผิดแล้ว" เมื่อครู่ข้าวิ่งไปถามยามเฝ้าประตู ที่นี่คือจวนตะวันตกของสกุลหลืออย่างแน่นนอนขอรับ" สารถิตะโกนกล่าวเสียงปนหอบ

"เอละ ถ้าผิดอีกล่ะก็ ข้าจะวางยาเบื่อหนูเจ้าสักหน่อยให้ตายๆ ไปเสีย"

ภายในเรือนชิงชง คุณหนูใหญ่หลือเจียวกำลังพูดคุยยิ้มหัวกับฮูหยินผู้เฒ่าเต็งอย่างสนุกสนาน

ในบรรดาคุณหนูทั้งสี่คนของจวนตะวันตก หลือเจียวกำพร้ามารดาตั้งแต่เล็ก จึงได้รับความเมตตาสงสารจากฮูหยินผู้เฒ่าเต็งมากที่สุด ยิ่งได้อยู่ร่วมกันมานานหลายปี ในใจหญิงชราแล้วนางย่อมต่างจากผู้อื่น

ขณะที่หญิงชรากำลังเปล่งเสียงหัวเราะไม่หยุดกับวาทะชวนหัวของหลานสาวคนโตนั่นเอง สาวใช้อาวโสนามชิงอวินก็เข้ามารายงาน

"ฮูหยินผู้เฒ่า ยามเฝ้าประตูมารายงานอยู่ด้านนอกว่าหมอเทวดาหลือมาเยี่ยมคารวะเจ้าค่ะ"

"หมอเทวดาหลือ?" หญิงชราประหลาดใจอยู่บ้าง "ฟังไม่ผิดแน่นะ? เป็นท่านหมอเทวดาหลือจริงๆ หรือ"

"ไม่ผิดเจ้าค่ะ ข้าซักถามสาวใช้ที่มาบอกความข้าหลายหน"

ชิงอวินเป็นคนหนักแน่นรอบคอบมาแต่ไหนแต่ไร ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งไม่กังขาอีก ตบหลังมือหลือเจียวเบาๆ แล้วกล่าวว่า "เจียวเออร์ เจ้ารออยู่ในนี้ อย่าออกไปนะ"

แม้จะพูดว่าด้วยอายุอานามของหมอมเหวตาแล้ว สตรีในเรือนไม่จำเป็นต้องหลบเลี่ยงกันเสียงครหา แต่เขามาเยือนถึงเรือนเช่นนี้เป็นคราแรก ยังไม่รู้ว่านิสสัยใจคอของหมอมเหวตาผู้นี้เป็นอย่างไร สุหยินผู้เฒ่าตั้งถึงสั่งให้หลานสาวหลบหน้าหลบตาด้วยความสุขุมรอบคอบไว้ก่อน

"เจ้าคะ" หลีเจียวพยักหน้าอย่างเชื่องฟัง

สุหยินผู้เฒ่าตั้งให้ชิงอวีนประคองเดินไปที่นอกประตูใหญ่ด้วยตนเอง พอหมอมเหวตาเห็นนางก็ผงกศีรษะหนึ่งก้ม "คราวนี้ถูกต้องแล้ว"

เขามองเห็นสายตาแฝงรอยฉงนจางๆ ของสุหยินผู้เฒ่าตั้งแล้วมิได้พูดอธิบายอะไรต่อ เพียงบอกจุดประสงค์ที่มาตามตรงทันทีว่า "วันนี้ข้ามาที่นี่เพราะอยากพบหลานสาวบุญธรรมของข้าผู้นั้น"

"เชิญท่านหมอมเหวตาเข้าไปนั่งในจวนก่อน"

หมอมเหวตาพยักหน้าแล้วก้าวขาเดินเข้าไป

เซาหมิงยวนรับปากไว้ว่าจะคุ้มครองความปลอดภัยให้เขาก็ไม่กล้าชะล่าใจ เดินตามไปด้วยอย่างเงียบๆ

สุหยินผู้เฒ่าตั้งกวาดสายตามองไปที่ตัวชายหนุ่มรอบหนึ่ง รู้สึกได้รางๆ ว่าองค์กรนี้คนนี้มีดีจากสามัญอยู่สักหน่อย แต่มิได้ขบคิดให้ลึกลงไป นางเดินย้อนกลับไปยังเรือนชิงชงพร้อมกับหมอมเหวตาหลี่

เมื่อทั้งคู่เข้าไปนั่งในโรงเรือนแล้ว ชิงอวีนยกชาร้อนสองถ้วยมาวางให้ทันที

"ไม่คิดว่าเจ้าหลานนอกตัญญูนั้นยังทำให้ท่านหมอมเหวตาต้องเป็นห่วงพะวงอีก ข้าละอายแก่ใจจริงๆ"

แต่โรมาหมอมเหวตาหลี่ไม่ชอบถ้อยคำแสดงมารยาทเหล่านี้ เขา

โบกมือไปมาพลางกล่าว "ท่านสุหิณผู้เฒ่าไม่จำเป็นต้องพูดจาตามมารยาทอีกแล้ว ตอนนี้หลานสาวบุญธรรมข้าอยู่ที่ใด เชิญนางออกมาให้ข้าได้เห็นหน้าเถอะ"

สุหิณผู้เฒ่าเต็งบอกยิ้มๆ "ช่างบังเอิญนัก เพราะวันนี้ฝนตก พวกหลานสาวล้วนไม่ได้ไปสำนักศึกษาหญิง ท่านหมอเทวดากรุณารอดสักครู่ ข้าจะสั่งให้คนไปตามหลานเจามาเดี๋ยวนี้เลย"

นางกล่าวจบก็เอ่ยสั่งชิงอวีน "ไปที่เรือนหยาเหอเชิญคุณหนูสามมาที่นี่"

"เจ้าคะ" ชิงอวีนขานรับแล้วออกไปทำตามคำสั่ง

หลี่เจี๋ยซึ่งซ่อนตัวอยู่ห้องด้านในได้ยินเสียงสนทนาดังลอยมาจากโถงเรือนแล้วลอบก่อดับไฟกรอดๆ

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดหลี่ซานถึงได้บังเอิญโชคดีอะไรนักหนา หลังถูกลักพาตัวไปแล้วไม่ต้องตกทุกข์ได้ยากสักน้อยนิดไม่ว่า ยังได้รู้จักกับหมอเทวดาอีก

ไม่รู้ว่ารูปโฉมโฉมพรรณของหมอเทวดาเป็นอย่างไร

หลี่เจี๋ยบังเกิดความสนใจใคร่รู้จึงแอบเคลื่อนกายมาที่หน้าประตูแหวกม่านแล้วมองลอดออกไปข้างนอกอย่างระมัดระวัง

เป็นเพราะตำแหน่งที่เด็กสาวยืนอยู่ทำให้คนที่นางมองเห็นในแวบแรกมิใช่หมอเทวดาหลี่ แต่เป็นเซ้าหมิงยวนที่ยืนอยู่ข้างกายเขา

ยังพออนุรักษ์มาด้วยหรือนี่

หลี่เจี๋ยขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็คลายออก

จริงสิ ได้ยินว่าตอนนี้หมอเทวดาท่านนี้พักอยู่ในวังรู่ยอ้อง ออกมาข้างนอกมีองครักษ์ของวังอ้องคอยคุ้มครองก็เป็นเรื่องปกติ

นางไม่สนใจของครุฑที่เท่าไร เลื่อนสายตาไปหยุดที่ตัวหมอเทวดาหลิ
หลังพินิจดูอยู่ชั่วอึดใจ หลิเจี๊ยะยกมุกปากโค้งขึ้นเงิบๆ

หมอเทวดาที่เรียกขานกัน ดูไปแล้วเป็นชายชราธรรมดาๆ ผู้หนึ่ง
เท่านั้น ยังไม่ชวนมองเทียบเท่าองค์ครุฑผู้นั้นเลยนะ

เมื่อคิดไปเช่นนั้น นางก็เบนสายตากลับไปที่ตัวองค์ครุฑหนุ่มอีกครั้ง
เขามองมาทางนี้แวบหนึ่งราวกับรับรู้ได้ แล้วดึงสายตากลับด้วย
สีหน้าเรียบเฉยไม่บ่งบอกอารมณ์ใด

แต่ชั่วพริบตา นั้น หลิเจี๊ยะรู้สึกเพียงว่าในหัวสมองอื้ออึงไป นาง
ลนลานถอยกลับไปซ่อนตัวหลังม่านประตู หัวใจเต้นโครมครามจนแทบ
กระดอนออกมานอกอก

องค์ครุฑผู้นั้น องค์ครุฑผู้นั้น...

นางยกมือกุมอกจวบจนอารมณ์สงบลงทีละน้อยๆ ถึงยื้นิ้วเรียวนาม
กลมกลิ้งไปแหวกม่านออกเป็นรอยแยกเล็กๆ อีกที เฟ่งพิศชายหนุ่มที่
ยืนหลุบตาอยู่ด้านข้างหมอเทวดาอย่างนอบน้อมผู้นั้น

นางดูไม่ผิด นั่นมิใช่ของครุฑที่ใดเลย แต่เป็นกวนจวินโหวที่นางเห็น
ตรึงริมถนนในวันประสูติของพุทธองค์

หรือจะมีคนหน้าตาคล้ายกัน

ไม่ๆ

วันนั้นเพราะหลิซานพุดคุยกับกวนจวินโหวต่อหน้าธารกำนัล นาง
ยืนอยู่ริมถนนจึงจดจำลักษณะของกวนจวินโหวได้อย่างแม่นยำ

คนที่แต่งกายเป็นองค์ครุฑในโรงเรือนคือกวนจวินโหวอย่างปราศจาก
ข้อสงสัย

เหตุใดเขาต้องแต่งกายเป็นองค์ครุฑ หากที่สำคัญกว่าคือเพราะอะไร

กวนจวินโหวถึงติดตามหมอเทวดามาที่จวนสกุลหลี่

ปัญหาเหล่านี้วนเวียนอยู่ในใจหลี่เจี๋ยว ทำให้ห้วงความคิดของนาง
ยุ่งเหยิงไปหมด

ในเวลานี้เองเสียงรายงานของสาวใช้ดังมาจากข้างนอก "คุณหนูสาม
มาแล้วเจ้าค่ะ"

หลี่เจี๋ยวสะดุ้งโหยง นางหยุดความคิดที่สับสนอลหม่านไว้ แล้วมองไป
ทางหน้าประตู

ม่านประตูทำจากผ้าเนื้อละเอียดสีเขียวแกมดำถูกเลิกขึ้น ฉีดยา
เดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้มพร้อมพรายประดับมุกปาก

88

"ท่านย่า" เจียวเจาเยื้องย่างเข้ามาด้วยกิริยาแถมซ้อย นางเรียกขาน
ฮุหยินผู้เฒ่าเต็งแล้วยอบกายครวระหมอมเหวตาหลิ "ท่านปู่หลี่ ท่านมาแล้ว
หรือเจ้าคะ"

"แม่นางน้อย มานี้ มาให้ท่านปู่ดูหน่อยสิ" หมอมเหวตาหลิกวักมือ
เรียกนาง

เจียวเจาสาวเท้าเข้าไปหาโดยไม่กระมิดกระเมี้ยน นางกล่าวอย่าง
ยิ้มแย้ม "ท่านปู่ดูสิ พักนี้ข้ากินจนอ้วนขึ้นไม่น้อยเลยเจ้าคะ"

นางชำเลืองหางตาไปทางองครักษ์ที่ยืนอยู่ข้างกายหมอมเหวตาแล้ว
ชะงักกึก อดมองข้าอีกรุ่นไม่ได้

เซ้าหมิงยวน?!

เหตุใดท่านปู่หลี่ถึงอยู่กับเซ้าหมิงยวน ตอนเดินทางขึ้นเหนือ นาง
จำได้แม่นยำว่าเวลาท่านปู่เอยถึงเขาจะดำหนอย่างไม่พอใจอยู่มาก

ทว่าเซาหมิงยวนเป็นถึงกวนจวินโหวผู้ทรงเกียรติ แต่งกายในสภาพนี้ มาปรากฏตัวที่จวนสกุลหลี่พร้อมกับท่านปู่หลี่...

เด็กสาวมีความคิดอ่านหลักแหลม นางนั่งตริตรองครุ่นเดียวกับที่คาดเดา ว่าต้องเป็นเซาหมิงยวนมีเรื่องขอร้องท่านปู่หลี่ แล้วท่านปู่หลี่ให้เขาปลอมตัว เป็นองครักษ์เพื่อกลั่นแกล้งเขาเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น

ท่านปู่หลี่เป็นหมอเทวดาที่คนทั่วหล้ารู้จัก ผู้ที่มาขอร้องเขาไม่มี เรื่องอื่นใดนอกจากรักษาโรค หรือเซาหมิงยวนอยากขอให้ท่านปู่หลี่ตรวจ อาการให้ใคร

เมื่อคิดไปเช่นนี้ เฉียวเจาเองชายหนุ่มอีกแ้วหนึ่งอย่างอดใจไม่อยู่ สีหน้าของนางก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย

บุรุษหนุ่มที่อยู่ใกล้แค่เอื้อมมีเรียวกั๋วเป็นระเบียบ นัยน์ตาสุกใส จมูกโด่งเป็นสัน ใบหน้าขาวเกลี้ยงดูหยกน้ำแข็ง พาให้สีของริมฝีปาก บางซีดจางจนไร้สีสัน

ที่แท้เขาโดนพิษเย็นแทรกซึมเข้าร่างจนอาการสาหัสถึงเพียงนี้แล้ว หรือนี้

เขาเป็นแม่ทัพที่กราศึกมานานหลายปีเช่นนี้ อีกทั้งอยู่ในแดนเหนือ อันหนาวเหน็บ เมื่อพิษเย็นออกฤทธิ์กำเริบขึ้น เก่งว่าอาการบาดเจ็บทั้ง เก่าและใหม่ก็เรื้อรังมานานคงทำให้เขาต้องเจ็บปวดทรมานแทบไม่อยากจะมีชีวิตอยู่

แต่เห็นสีหน้าแ้วตาสงบนิ่งของชายหนุ่มแล้ว เฉียวเจาคิดคำนึงว่า ข้างเข้มแข็งเสียจริงๆ

ด้านเซาหมิงยวนได้ยืนยันว่าคุณหนูของจวนสกุลหลี่กำลังจะมาถึงที่นี้ที่รู้ว่า ตนไม่พึงจับจ้องมองไป เขาหลุบตาลงต่ำอยู่ตลอด กระนั้นประสาททุกกับ

สายตาของผู้ฝึกยุทธ์ล้วนเจียบไวกว่าคนทั่วไป มาตราว่าตั้งแต่เด็กสาวคนนั้นเข้ามาจะพูดจาปราศรัยกับหมอเทวดาด้วยรอยยิ้มละไม แต่นางยังชายตามองมาทางเขาอย่างน้อยสามครั้งแล้ว

เซาหมิงยวนเหลือบตามองนางปราดหนึ่งอย่างว่องไวแล้วนิ่งซิ่งไปเป็นเด็กสาวที่ขี้อ้างต้นกระบองเพชรใส่เข้าผู้นั้นเองหรือนี่

อ้อ...แล้วหนก่อนที่เจอกัน นางยังยืนขวางหน้าข้ากลางถนนถ้ามองเรื่องการเก็บรักษาศพ

เซาหมิงยวนอดมองไปที่หมอเทวดาหลิไม่ได้

ยามนี้สายตาของชายชราซึ่งทำหน้าที่ควมวดตลอดเวลาอ่อนละมุน แม้แต่สองคิ้วที่ย่นเข้าหากัน บนใบหน้ายังแผ่ความเมตตาปราณีไว้หลายส่วน ท่าทางไม่เหมือนกับที่เขาเห็นโดยสิ้นเชิง จากจุดนี้ก็รู้ได้ว่าอีกฝ่ายรักใคร่เอ็นดูเด็กสาวผู้นี้เป็นอันมาก

เซาหมิงยวนมองเจียวเจาซ้ำอีกคราอย่างห้ามไม่อยู่พลางรำพึงในใจ ฉะนั้นนี่คงเป็นดังคำกล่าวที่ว่ากาเข้าฝูงกา หงส์เข้าฝูงหงส์สินะ ทั้งคู่ต่างเป็นคนที่มีความผิดแผกจากคนทั่วไป

อากัปกริยาระหว่างเจียวเจากับเซาหมิงยวนตกอยู่ในสายตาของหลิเจียวที่แอบอยู่หลังม่านประตู นางลอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

อะไรกัน กวนจวินโหวท่านนั้นถึงกับจดจำหลิซานได้ ก็เพราะว่านางทะเล่อทะล่าเข้าไปชวนเขาคุยต่อหน้าธารกำนัลนะหรือ

หลิซานช่างไร้ยางอายดีแท้ ก่อนหน้านี้ยังตามติดอยู่เบื้องหลังของนางอย่างไม่ลดละ ครั้นเห็นน้องเพยหยางไม่เหลือวแลสักนิดก็หมายตาไปที่กวนจวินโหวอีกแล้วหรือ

กวนจวินโหวอยู่ในระดับใดกัน คนที่สูญเสียชื่อเสียงไปแล้วคนหนึ่ง

เช่นหลี่ซานก็กล้าฝันเฟื่อง ทว่าดูท่าทางกวนจวินโหวกลับจดจำหลี่ซาน
ได้จริงๆ

หลี่เจี๋ยยังริษยาและเจ็บใจมากขึ้น นางครุ่นคิดคู้หนึ่งแล้วจรวดไฟทำ
ย่องกลับไปที่ตั้ง ก่อนบัดหมอนอิงตกลงพื้น

เสียงดังในห้องดังดูดความสนใจของคนในโรงเรือน

หมอเทวดาหลี่ตวัดสายตามองไปทางห้องด้านใน

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งแปลกใจพอดู นางเอ่ยถามขึ้น "มีอะไรกัน"

ชั่วจิตใจต่อมา เสียงหยกพกกระทบกันดังขึ้นแผ่วเบา สาวน้อย
ในชุดกระโปรงผ้าสีเขียวไปไม่ลายนางฟ้าโปรยดอกไม้สีฟ้า น้ำทะเลผู้หนึ่ง
เล็กมานประตู่ขึ้นเดินนวนานาออกมา

ดวงตาของเด็กสาวฉ่ำปรือน้อยๆ ท่าทางละม้ายเพ่งตื่นนอน พอเห็น
คนในโรงเรือนก็ค่อยๆ หน้าแดงขึ้น นางเอ่ยกับฮูหยินผู้เฒ่าเต็ง "หลาน
จิบหลับไปชั่วคราว ไม่ทันระวังทำหมอนอิงตกพื้นเจ้าค่ะ"

นางพูดพลางย่อกายคำนับหมอเทวดาหลี่ กล่าวด้วยสีหน้าขัดเขิน
"คงทำให้แขกผู้ทรงเกียรติต้องหัวเราะเยาะแล้วเจ้าค่ะ"

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งเห็นเช่นนี้แล้วจะตำหนิอีกก็ไม่เป็นการดี นางจึง
พูดแนะนำกับหมอเทวดา "นี่คือหลานสาวคนโตของข้าเอง หลานเจี๋ย
ท่านผู้นี้คือหมอเทวดาหลี่ ท่านปู้บุญธรรมของน้องเจาของเจ้า"

หลี่เจี๋ยย่อกายคำนับหมอเทวดาอีกครา นางยิ้มยิ้มพริ้มพราย
"คารวะท่านปู้หลี่เจ้าค่ะ"

หมอเทวดาหลี่มุ่นคิ้วทันใด เขากล่าวอย่างตรงไปตรงมา "เรียกข้าว่า
หมอหลี่ก็พอ"

"อย่างนั้นจะเสียมารยาทเกินไปเจ้าค่ะ ในเมื่อท่านเป็นท่านปู้บุญธรรม

ของน้องเจา ข้าสมควรเรียกขานท่านว่าท่านปู่เช่นกัน" หลี่เจียวพูดพร้อมรอยยิ้มนุ่มนวล

หมอมเหวดาหลี่หยักยิ้ม "ข้อสำคัญคือข้าไม่คิดจะรับหลานสาวหลายคนนะสิ"

เขาไม่นำพาหลี่เจียวที่หน้าแดงก่ำในพริบตา หันไปตบศีรษะเจียวเบาๆ "มีแม่หนูหลี่ผู้เดียวก็พอแล้ว"

แต่คล้ายว่าเขานึกอะไรขึ้นได้ จึงยิ้มตาทียืดย่อต่อขึ้น "ไม่ถูกสิ ในจวนมีคนที่เรียกว่าแม่หนูหลี่ได้ตั้งหลายคน วันหน้าเรียกเจ้าว่าแม่หนูเจาก็แล้วกัน"

เจียวเจาดีใจมาก เทียบกับ 'แม่หนูหลี่' แล้ว 'แม่หนูเจา' ทำให้นางรู้สึกใกล้ชิดเป็นกันเองมากกว่าแน่นอน

"ท่านจะเรียกข้าว่าเจาเจาก็ได้เจ้าคะ"

เซ้าหมิงยวนเหลือบตาขึ้นมองกะทันหัน

เจาเจา?

สตรีที่ใช้ชื่อว่า 'เจา' มีอยู่ไม่มาก เขากลับไม่รู้ว่าชื่อของนางเป็นคำว่า 'เจา' ตัวใด...

เมื่อรับรู้ได้ว่าแม่นางน้อยผู้นั้นข้าเลื่องทางตามา ชายหนุ่มหลุบตาลงต่ำทันที เขาคิดคำนึงอย่างกระตักใจพอสมควร ดูที่ว่าเพราะเด็กสาวที่ชื่อว่าเจาเจาผู้นี้มักทำให้ผู้อื่นจดจำได้แม่นยำทุกครั้งที่พบกัน เป็นเหตุให้เขาจับตาดูนางมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เช่นนี้หาได้เหมาะสมไม่ วันหน้าสมควรระวังจึงจะถูก

เซ้าหมิงยวนคิดได้อย่างนี้แล้วก็ได้เหลือบตาขึ้นอีก ยืนสงบเสงี่ยมอยู่ด้านข้างหมอมเหวดาหลี่เฉกเดียวกับองค์กรชั่วไป

ฝ่ายเฉียวเจากลั้บใจกระดูกบหนึ่ง
 เซ่าหมีงยวนไ้ยีนชื่อของนางแล้วมีท่าที่ตอบสนอง
 เขากับนางแต่งงานกันตามที่ผู้อาวุโสของสองตระกูลจัดการให้ ทั้งคู่
 ไม่เคยมีโอกาศพบหน้ากันมาก่อน

นางดูแลคนป่วยอยู่ทางทิศใต้ ส่วนเขาออกรบอยู่ทางทิศเหนือ
 นางรื้ออไม่ออกเรือนเพื่อฟื้นฟูสุขภาพของท่านปู่ ส่วนเขารื้ออไม่
 ตบแต่งภรรยาเพื่อขับไล่ชาวต้าจื้อ

จนกระทั่งผู้อาวุโสทั้งสองฝ่ายอดรนทนไม่ไหว ท่านปู่โมโหนางและ
 จั้งอันไหวไปทูลขอพระราชโองการถึงได้มีพิธีมงคลงานนั้น นำขันที่หลังจบ
 พิธีกราบไหว้ฟ้าดินเท่านั้น เซ่าหมีงยวนยังไม่ทันได้เข้าห้องหอก็ต้องสวม
 ชุดนักรบกลับไปแดนเหนือแล้ว

นางไม่คิดว่าเขาจะรู้ชื่อของนาง ความคิดในหัวเฉียวเจาแล่นไปมา
 เป็นร้อยตลบก่อนจะได้ข้อสรุปว่าต้องเป็นพี่ใหญ่บอกเขาแน่

เซ่าหมีงยวนเคยพบพี่ชายของนาง พวกเขาคูจะไรกันบ้าง ตอนนี
 พี่ใหญ่เป็นอย่างไรกันแน่ แล้วเหตุเพลิงไหม้จวนสกุลเฉียวมีเงื่อนงำหรือไม่

เฉียวเจามีคำถามอยากถามคนตรงหน้ามากมายเหลือเกิน แต่
 เผอิญว่าฐานะและจังหวะเวลาล้วนไม่เหมาะไม่ควร

หมอเทวดาหี้นิ่งขึงไปเช่นกัน นานครู่ใหญ่ถึงเอ่ยขึ้น "ไซ้ ยังเรียก
 เจ้าว้าเจาเจาได้"

สุหยินผู้เฒ่าเตี้ยมกั๋วจันต้ายบหยี้ "ท่านหมอเทวดาจะเรียกเช่นไร
 ก็ได้ทั้งนั้น มีท่านปู่อย่างท่านเป็นวาสนาของหลานเจาแล้ว"

หญิงชรามองหี้เฉียวแวบหนึ่งแล้วพูดแก้สถานการณ์ให้หลานสาว
 คนโต "ท่านโปรดย่าได้ตำหนิโทษที่หลานข้าผู้นี้ละลาบละลั้ว ท่านปู่

ของนางจากไปนานแล้ว นับแต่พวกนางลี้มตาตูลูกก็ไม่มีโอกาสเรียกคำว่า 'ท่านปู่' เลย

"อ้อ" หมอเทวดาแปลงเสียงตอบคำหนึ่งอย่างเฉยชา

ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเขาเห็นคนที่ใช้ลูกไม้มนานาสารพัดเพื่อเข้ามาใกล้ชิดตนจนซาชิน หากมิใช่เห็นแก่หน้าหลานสาวบุญธรรม เขาจะพูดอย่างไม่เกรงใจยิ่งกว่านี้

เวลานี้ซึ่งอวินเดินเข้ามากระซิบบอกที่ข้างหูฮูหยินผู้เฒ่าเต็ง "ฮูหยินผู้เฒ่า ท่านเชียงจวินทางจวนตะวันตกออกมานี่เจ้าคะ"

ท่านเชียงจวินมาที่นี่? ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งคาดไม่ถึงอย่างมาก

ในกาลก่อนพี่สะใภ้ของนางผู้นี้ไม่เคยเหยียบย่างเข้าประตูจวนตะวันตก ถ้ามีเรื่องอะไรก็แค่ส่งสาวใช้คนหนึ่งมาบอกความ

สายตาของฮูหยินผู้เฒ่าจပ်ไปที่ตัวหมอเทวดาหลี นางคาดเดาว่าเป็นเรื่องใดได้รางๆ แล้วจึงเอ่ยสั่งซึ่งอวินเสียงเบา "บอกว่าข้าพบแขกอยู่ไม่มีใครสะดวง เชิญท่านเชียงจวินไปรอที่โถงรับรองก่อน"

韶光慢 2

Shao Guang Man 2

นวนิยายอิงครา สู่ห้วงเวลาแสนงาม 2
ตงเทียนเตอะหลิวเย่ย เขียน
Honey Toast แปล

จำนวน 584 หน้า
ราคา 579 บาท

韶光慢 Vol. 02

Original story and characters created and copyright

© Author: 冬天的柳叶 Dong Tian De Liu Ye

Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司
(Shanghai Xuanti Entertainment Information Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2902-2

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจมไส จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

การได้พบกับหมอกวาทะสิทธิ์ครั้งนี้ก็ราวกับความฝันแล้ว
เดียวดายยังนับว่าโชคดีที่ได้ไกล่เกลี่ยหนทางที่จะได้พบหน้าเธอยังไม่พบเป็นพี่ชายมากยิ่งขึ้นด้วย
และในที่สุดวันที่นางรอคอยก็มาถึง วันที่นางได้พบเขา
ถึงแม้จะเป็นวันเดียวกับที่นางได้เห็นขบวนแห่ศพของตนเองก็ตาม...

มีเรื่องง่ายหรือหากหาใครสักคนจะได้ยื่นมือมาช่วย... แห่ศพของตนเองเช่นนี้
มีหน้าซำยังมีความจริงใจพอที่จะเป็นคนที่รอในพิธีให้นางด้วยตนเองอีกด้วย
กว่าหากเขาไม่ลงมือปลดศพนางในวันนั้น คงไม่ต้องมาถือธงในวันนี้
และหากเขาไม่นำนางจริงๆ บทลงเอยของนางคงจะน่าอนาถยิ่งกว่านี้มาก
ความรู้สึกระหว่างนางกับเขาช่างซับซ้อนจนนางอยากรจะหนีไปให้ไกล
ชีวิตที่เหลือนี้ขอแค่ได้เห็นพี่ชายมีความสุขนางก็พอใจแล้ว
สำหรับเรื่องความรักที่เป็นจุดนำพามาซึ่งความทุกข์และพลัดพรากนั้น
เดียวดายมีขอเกี่ยวข้อง ไม่ต้องแบ่งให้ใครอีกตลอดชีวิตได้เป็นดีที่สุด!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

พกกกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2902-2

9 786160 629022

ราคา 579 บาท